

Шта је Ислам?

[Српски – Serbian – صربي]

Пјер Фогел

Превод: Мерсед Суљкановић

Ревизија и обрада: Фејзо Радончић

Ревизија: Љубица Јовановић

2014 - 1435

IslamHouse.com

﴿ ما هو الإسلام؟ ﴾

« باللغة العربية »

بيير فوجل

ترجمة: مرثد سوليكانوفيتش

مراجعة: فيزو رادونشيش
مراجعة: ليوبييتسا يوفانوفيتس

2014 - 1435

IslamHouse.com

У име Аллаха, Свемилосног, Милостивог

Предговор

Драги читаоци и читатељке, срдечно вам честитам због Ваше одлуке да се заинтересујете за Ислам. Нека Вас Аллах, Свемогући Бог, упути на Прави Пут и отвори Ваше срце за Ислам.

За велики број људи веровање и религија се налазе на један јако низак и небитан ниво. Ко то данас још трага за смислом живота, ко се још увек захваљује за све лепе ствари на свету, ко то више има код себе питања него одговора на њих? Ми у Немачкој јако мало знамо о Исламу. У школи се скоро никако не предаје о некој другој религији, осим о Хришћанству, а информације из медија су јако ретко објективне. Под мотом остваривања што већег броја гледалаца, скоро непрестано нам се на телевизијским екранима приказују несрећни догађаји и чињенице о Исламу.

О правој сржи и стварности Ислама се ниједан медиј не бави. Ми овим текстом желимо да пренесемо објективне чињенице о Исламу. Јер знање је моћ!

Историјским редоследом, након Јеврејства је дошло Хришћанство, а након Хришћанства Ислам. Сваки од ова три религијска правца себи приписује неке Посланике, који су били дужни да доставе

Божију реч човечанству. Насупрот Исламу који свим Божијим Посланицима одају почаст и висок степен, јевреји негирају посланство Исуса, а хришћани посланство Мухаммеда, нека је мир над њима.

Ислам нас у томе води ка једној даљој степеници, а то је да је Посланик Мухаммед, нека је мир над њим, који је дошао шест стотина година након Исуса, поново оживео Божију реч, али се при томе не ради као што то многи погрешно разумеју о неком новом религијском правцу, већ о враћању и обнављању поруке која је претходно била дата Ноју, Абрахаму, Мојсију и Исусу, и која је сваког пута људским утицајем мењана и свесно и намерно подваљивана. Каже Узвишени Бог (Аллах).

О ви којима је дата Књига, дошао вам је Посланик Наш да вам укаже на много шта што ви из Књиге кријете, а преко много чега ће и прећи. А од Аллаха вам долази Светлост и Књига јасна. (Кур'ан 5:15)

На основу Кур'анскога текста Посланик Мухаммед је послат свим људима, како хришћанима тако и јеврејима.

Реци (Мухаммеде): „О људи, ја сам заиста свима вама Божији Посланик, Његова власт је на небесима и на Земљи; нема другог бога осим Њега, Он живот и смрт даје, и зато верујте у Бога и Посланика Његова, веровесника, који не зна да чита нити да пише, који верује у Бога и речи Његове, Њега следите – да бисте били упућени. (Кур'ан 7:158)

Ми смо тебе (Мухаммеде) послали као милост световима. (Кур'ан 21:107)

Мухаммед није отац било коме од ваших мушкараца, него је он Аллахов Посланик и печат свих Посланика, а Аллах је о свему обавештен. (Кур'ан 33:40)

Неизмерно је благословљен Онај Који робу Своме објављује Фуркан (Кур'ан) да би световима био опомена. (Кур'ан 25:1)

Као литерарни извор Кур'ан никада није промењен, и дан данас постоји у својој изворној форми, исто онако како је објављен пре више од 1435. година.

Пошто је Кур'ан последња Божија објава упућена свим људима, Свемогући Бог је обећао да ће Своју последњу објаву сачувати до Судњег дана од измена или искривљавања.

Заиста, Ми објављујемо ову опомену (Кур'ан) и Ми ћемо га чувати. (Кур'ан 15:9)

Као доказ томе служи чињеница да на милионе муслимана широм света (као и они који нису Арапи) Кур'ан, који се састоји од 604 странице, од речи до речи могу напамет да исцитирају.

Али, како то да скоро ни један хришћанин не зна шта се налази у Кур'ану?

А када им се каже: „Следите оно што Аллах објављује.“ Они кажу: „Не, следићемо оно на чему смо затекли своје претке.“ А зар и онда када их сотона позива на патњу у огњу. (Кур'ан 31:21)

И муслимани су пре слања посланика Мухаммеда, мир над њим, и пре објављивања Кур'ана били богобојазни Хришћани и Јевреји.

О следбеници Књиге, дошао вам је Посланик Наш – након што је неко време прекинуто слање посланика – да вам објасни, да не бисте рекли:

„Није нам долазио ни онај који доноси радосне вести, ни онај који опомиње!“ Па, дошао вам је, ето, онај који доноси радосне вести и који опомиње. А Аллах све може. (Кур'ан 5:19)

Питања о Исламу се данас, нажалост, крећу око скоро потпуно споредних ствари. Зашто муслиманске жене носе покриваче-мараме на главама? Иако се овоме морају поставити супротна питања, зашто су пре око 100 година скоро све жене, нарочито у богослужби, носиле покриваче на главама? Зашто су хришћанске часне сестре углавном све покривене? Или зашто се Марија, која је узор за хришћанске жене, увек представља са покривачем на глави? Тако да се овим питањима скреће са теме конкретног постављања таквог размишљања.

Покривање главе је одраз веровања, а не само знак препознавања (слично као код ношења крста код многих хришћана). Исто тако питање које не дотиче срж теме Ислама је питање о томе зашто неки умно поремећени људи у име Аллаха чине грозне злочине? Чињеница је да наводно побожни људи некада своју религију схвате погрешно. Хришћански ратови су добар пример за то. Од насиља према људима, животињама и природи одричу се све религије, па

тако и Ислам. Много је важнија спознаја тога да се у Кур'ану, поред појашњавања претходних Божијих објава посланицима, нека је мир над њима, даје и појашњава јасно смисао живота.

У Кур'ану и хадисима (веродостојне предаје од посланика Мухаммеда оп.п.) се налазе прописи и наредбе које се тичу морала, етике и друштвених односа и уређења, као и појашњење о слободи мишљења и Божијег предодређења које је у детаље појашњено. Кур'ан, тј. Његов немачки превод, спада у уопштено знање за сваког човека који жели да живи срећно, као и да на будућем свету постигне Божију милост.

Јер Аллаха се истински боје само учени...

Онима који ће следити Посланика, Веровесника, који не зна ни да чита ни да пише, којег они код себе, у Теврату и Јаванђељу, записана налазе, који ће од њих тражити да чине добра дела, а од одвратних одвраћати, који ће им лепа јела дозволити, а ружна забранити, који ће их терета и тешкоћа које су они имали ослободити. А они који у њега буду веровали, који га буду подржавали и помагали и светло по њему послато следили – они ће успети. (Кур'ан 7:157)

У Кур'ану и Посланичким говорима се о опису Раја и Пакла придаје велики значај. Уколико детаљно не будемо свесни наших последица нећемо моћи да живимо и да усмеравамо наш свакодневни живот на исправан начин. Колико дуго још требамо да чекамо а да не спознамо Истину? Како да знамо шта је добро, а шта лоше, уколико не познајемо изворе верских текстова? Одмах након наше смрти биће нам дат резултат нашег оловског живота – као након испита. Из разлога што је наш живот само један испит, у којем можемо или да положимо или да паднемо.

Стога ће се у овој брошури дати посебан значај Божијем откривењу о времену након наше смрти (у оригиналном тексту страница 34), јер тек када будемо имали то сазнање код себе бићемо у стању да свакодневно испитујемо своје понашање. А само се учени истинске боје Бога.

Одлука је на вама – зато нам је Бог подарио слободу избора као што нам је подарио разум. Нека нам Он помогне да свакодневно живимо по Његовим прописима.

Надамо се да ће вас ове информације које су саткане са различитих научних извора подстаћи на

интересовање и зато вас ми позивамо да одмах у почетку заузмете један неутралан, објективан поглед на најважнију поруку која вам је послата у вашем животу, а то је поглед на истински смисао нашег живота!

Шта је Ислам?

Ислам је реч арапског порекла што значи: мир, преданост и послушност. Реч Ислам је изведена из речи: „Ел-Ислам“ која у арапској лингвистици означава следеће:

- Ел-инкијад : покорност, послушност
- Ес-силм: мир и помирење
- Ел-истислам: преданост

Муслиман је човек који без присиле и својом вољом признаје Божију узвишеност и који се труди сходно Божијим заповестима, које су у објавама обзнањене, да у потпуности наново уреди свој живот, и који тежи ка друштвеном уређењу које је у складу са Божијим упутама.

Зато је „Мухаммедизам“ погрешан начин називања Ислама, јер то не одговара правом духу и природи Ислама, јер се и сувише лако са оваквим

називом долази до погрешног разумевања и стварања погрешних представа о Исламу и муслиманима као што то свакодневно можемо видети. Са друге стране, на основу којег права би могли неког муслимана да назовемо „Мухаммеданцем“ када је Мухаммед, мир над њим, само један у низу посланика којег муслимани прихватају на основу Кур'анских казивања без прављења икаквих разлика. Речено је у часном Кур'ану:

Сви они (верници) верују у Бога, Његове анђеле, Његове књиге и Његове Посланике (и кажу): „Ми не правимо разлику међу Његовим Посланицима.“ (Кур'ан 2:285)

Што значи да их све признају као посланике, али је међу њима Мухаммед највећи.

Такође, је назив Ислам дат од Бога, као што се Он обратио верницима у Кур'ану: ***Данас сам вашу веру усавршио и употпунио према вама Своју милост и задвољам сам да вам вера буде Ислам. (Кур'ан 5:3)***

На другом месту Бог је казао: ***Заиста, једина вера код Бога је Ислам. (3:19)***

А у другом поглављу је казао: ***Реци: ми верујемо у Бога и у оно што је нама објављено, и у оно што је објављено Абрахаму, Исмаилу и Јакову и потомцима. И верујемо у оно што је дато Мојсију и Исусу и другим посланицима од њихова Господара и ми не правимо међу њима разлику и ми се Богу у потпуности покорavamo.*** (Кур'ан 3:84)

На Арапском је казано: „Ве нахну леху муслимун.“ Ми смо Њему покорни-муслимани.

Бог је казао: ***Ко буде желео неку другу веру поред Ислама (преданост једноме Богу) неће бити од њега примљено и на будућем свету биће од изгубљених.*** (Кур'ан 3:85)

Молим вас, моји пријатељи, немојте да вам смета назив „Ислам“ у овоме Кур'анском стиху, јер бисмо могли тај израз да преведемо исто тако на наш језик (да не користимо израз Ислам оп.п.) па би у том случају преводили: „А ко буде желео неку другу веру, поред преданости и покорности Богу, таква од њега неће бити прихваћена.“

Сви Посланици су позивали у Ислам.

Ислам не означава само верско учење које је Бог објавио посланику Мухаммеду, мир над њим, већ је Ислам вера и верско учење које је Бог објављивао свим посланицима, од Адама преко Ноа и Аврама, па све до Мојсија, Исуса и Мухаммеда. Тако је у казивању о Авраму у Кур'ану споменуто: ***Абрахам није био жидов нити хришћанин, већ је он био правоверник и Богу предан (муслиман).*** (Кур'ан 3:67)

А на другом месту су споменуте речи посланика Ноа, мир над њим, своме народу: ***Нисам тражио од вас никакву награду. Бог ће мене наградити и мени је наређено да будем један од преданих (од муслимана).*** (Кур'ан 10:72)

Тако да разумемо да је Абрахам због тога што је био потчињен Божијој вољи и што је све чинио како би постигао Божије задовољство назван муслиманом, а исто тако сви посланици пре њега и након њега, као и сви они који су тог Посланика следили као што су били: Исусуови другови, Израелћани који су следили Мојсија из Египта, а исто тако и следбеници Мухаммеда, нека је на све њих Божији мир. Тако исто се назива сваки човек у сваком времену који се потчињено предаје тражећи Бога. Као

што је речено у пословици: „Тражите, па ћете наћи. Куцајте, па ће вам бити отворено.“

Сви посланици, нека је на њих Божији мир, које је Бог из човечанства изабрао били су послати са истим задатком: да људима доставе Ислам. Стављено им је у задатак да људима појасне да човек може да буде истински слободан само онда када се ослободи од покорности свим облицима идола и када се слободном вољом у потпуности преда Богу, Једином, Којем припада сваки облик послушности. У супротном када човек није у покорности Богу, постаје аутоматски роб неком идолу како год било његово име: новац, сексуалан однос, его или нешто слично.

У Кур'анском казивању споменуте су речи посланика Ноа: ***О народе мој, ја сам вам отворени опомињач, да Богу budete покорни и Њега се плашите и Њему покорни budete.*** (Кур'ан 71:2-3)

Исто тако Абрахам, мир над њим, је казао своје народу: ***Богу се клањајте и Њега се бојте. То је боље за вас, кад бисте ви само знали.*** (Кур'ан 29:16)

Исто као што је говорио Исус када се обраћао Богу казавши: ***Ја сам им само говорио оно што си***

ми Ти наредио: Клањајте се Богу, и моме и вашем Господару. (Кур'ан 5:117)

А исто тако је казивао посланик Мухаммед: ***О људи, обожавајте вашег Господара, Који вас је створио и оне пре вас, не бисте ли били богобојазни. (Кур'ан 2:21)***

А на другом месту је Бог казао: ***Ми смо сваком народу посланика послали: Бога обожавајте и клоните се идола. (Кур'ан 16:36)***

Из овога увиђамо да историја човечанства представља исто тако и историју Ислама на овом свету. Кад год би неки људи у неком народу били без упуте због тога што би се изгубила она која је претходно била ту или зато што су је људи променили, Бог би послао посланика између тог народа чији је задатак био да врати и успостави Ислам међу народом у свом изворном облику.

Тако се дешавало увек све док човечанство није било у стању да Божију идеологију у свим њеним деловима забележи и сачува, тако да од тог тренутка сваки разуман човек има могућности да то чисто учење које подразумева преданост Богу (Ислам) спозна из непромењених Божијих извора. Из

тог разлога је посланик Мухаммед, мир над њим, последњи Божији посланик у реду свих Божијих посланика, јер је тада то Божије учење било чврсто утврђено и забележено. Нико више није био у стању да то измени. Једном за сва времена је похрањено у књигама и срцима људи, тако да нема више потребе за слањем посланика. Ко год би желео да спозна пут ка Богу на располагању му је неизмењена Божија објава у облику Кур'ана.

Свиме овим Ислам јасно наглашава да су све божанске религије у свом изворном учењу имале исти извор и једнакост. Према том учењу су човековој души постављење границе, које не може превазићи ни на основу јасних а ни на основу емпиријских сазнања.

Сигурно је да су човекова сазнања о последњим питањима: „Одакле долазимо? Где идемо? Зашто сам овде?“ ван његових граница спознаје, тако да је једини извор сазнања о томе које човеку стоји на располагању Божија Објава, која му је од почетка постојања човечанства била на располагању.

Божији посланици су у току историје човечанства били присутни у сваком месту и у свакој заједници, преносили су људима Божије упуте. Али се та Божија идеологија није могла сачувати у

изворном облику. Научно је доказано да је до данашњег дана доступна само последња Божија објава посланику Мухаммеду која је без икаквог искривљавања.

Ислам у Арапском језику означава исто тако и склапање мира и преданости, склапање мира подразумева да верник живи у миру са собом и својом околином. Преданост се огледа у прихватању Божијег хтења. Муслиман са Исламом постиже мир са преданошћу Божијој вољи.

У Кур'ану, светом писму муслимана сам Бог каже да је Он сам изабрао за људе Ислам као њихову религију: *Данас сам вашу веру усавршио и употпунио према вама Своју милост и задовољан сам да вам вера буде Ислам. (Кур'ан 5:3)*

Западни облик називања муслимана „Мухаммеданцима“ је неприхватљив. Муслимани овај назив енергично одбацују, јер је Мухаммед, мир над њим, послан као посланик који доставља Ислам, који је код Бога једино исправни облик верског изражавања.

Ко је „Аллах“?

Аллах је Арапска реч за „јединог истинског Бог Који се обожава“ и није никакав назив за неког посебног бога муслимана. Аллах је Једини Који има право да се обожава и Он је Слављени Створитељ свемира. Арапски хришћани такође за Бога користе израз Аллах (слично је и на хебрејском – Елох, оп.прев). Он је створио човечанство и појаснио је људима у својим објавама који је најбољи и најсправнији начин живота на овоме свету и којим путем треба да се крећу, како на будућем свету не би били кажњени.

Шта означава реч „Муслиман“?

По значењу речи, муслиман је онај који се својеволјно предао Божијој вољи и који је себи за задатак узео да живи у миру. Муслиманом се постаје изјавом да: **„нема другог бога који заслужује обожавање осим јединог истинског Бога (Аллаха) и да је Мухаммед Божији посланик“**. У неком најширем значењу муслиман је онај који се својеволјно предаје Божијој вољи. Зато су сви посланици који су претходили посланику Мухаммеду били исто тако муслимани.

Кур'ан спомиње на посебан и изразит начин посланика Аврама, који је дуго пре Мојсија и Исуса живео и који није био „**нити јевреј нити хришћанин.**“ Већ „**муслиман**“ као што је дошло у Кур'ану 3:67, а био је такав из разлога што се предао Божијој вољи.

Са друге стране постоје људи, који се називају муслиманима, али који се не предају Божијој вољи и заповести, док други дају најбоље од себе како би живели исламски начин живота. Прави суд о Исламу се не може донети уколико се само посматрају муслимани, који једино имају муслиманска имена, а у своме свакодневном животу и понашању се не понашају као истински муслимани. Колико је неко „муслиман“ зависи од његове спремности да се преда својим веровањем и деловањем Божијој вољи.

Ко је био Мухаммед?

Мухаммед је рођен око 570. године Нове ере у граду по имену Мекка у Арабији као потомак угледног тамошњег племена Курејш. Његова лоза се враћа на његовог претка Исмаила сина Аврамовог.

Мухаммедов отац је умро пре његовог рођења, а његова мајка је умрла када је он имао шест година. Није ишао у школу, већ је – као што је то било

уобичајено у том времену – одрастао у скрбништву дојиље, а након тога га је прихватио и одгајао његов деда, а после смрти деде стриц .

Још у време његове младости био је познат као поверљив човек. Када је имао отприлике четрдесет година појавио му се анђео Гаврило у једној пећини у којој је он имао обичај да одлази да би се осамљивао и да би размишљао. Тада му је објавио да је он од Бога изабран да буде Посланик.

Објаве које су уследиле након тога су се низале у периоду од 23. године након тога, а које су записане и касније скупљење у књигу. Та књига која се назива Кур'ан је за муслимане последња и коначна Божија објава. Кур'ан је непромењен и у својој оригиналној форми сачуван, а потврђује исправност Теврата, Псалама и Еванђеља, али су ове књиге временом људским утецајем измењене.

Да ли се муслимани моле Мухаммеду?

Не. Муслимани се не моле нити Мухаммеду нити било којем другом Посланику. Муслимани признају све претходне посланике као што је Адам, Ноа, Абрахам, Давид, Саломон, Мојсије, Исус и све остале посланике, нека је мир нам њима. Муслимани потврђују да је Мухаммед печат свих посланика, што

значи да је последњи послати Посланик од Аллаха.

Муслимани верују да се једино Богу сме молити и да се једино Бог обожаван, а не било које људско биће.

Шта муслимани кажу и мисле о Исусу?

Муслимани поштују и воле Исуса, нека је мир над њим, исто као и његову мајку Марију. Кур'ан нам појашњава да је Исус Божијим чудом рођен без оца. Каже Узвишени Бог:

Пример Исуса код Аллаха је као пример Адема. Створио га је од земље, а затим му је рекао: „Буди!“ и он је постао. (Кур'ан 3:59)

Исус је уз Божију помоћ имао код себе многа чудеса, између осталог могао је одмах након свог рођења да говори како би одбранио своју мајку и да би потврдио њену чедност. Бог му је дао и друге способности као што је лечење слепих и болесних, оживљавање мртвих, прављење и начињавање живе птице од земље, а најважније је то што му је Бог дао поруку коју је требао да достави човечанству. Сва та чуда која му је подарио потврђивала су његово посланство. Исус није разапет, већ је удзигнут на небеса као што је то споменуто у Кур'ану у поглављу

(3:54-55) а такође и 19-то Кур'анско поглавље „Марија“ спомиње и појашњава Исусова чуда у стиховима од 19:27-34.

Шта су основне обавезе једног муслимана?

Ислам се гради на пет стубова, из којих произилазе основне обавезе. А то су:

1. Сведочанство „Шехадет“ да постоји само један истински Бог и да је Мухаммед Његов Посланик.
2. Молитва „Салах-намаз“ која се сваки дан обавља пет пута.
3. Пост муслиманског месеца Рамазана.
4. Издвајање за сиромашне „Зекат“ тј. милостиња која је обавезно издвајање за добре намене из иметка богатих муслимана.
5. Ходочашће у Мекки „Хаџ“ које је обавезан обавити сваки физички и финансијски способан муслиман или муслиманка барем једном у своме животу.

Сви ови стубови би требали да имају подједнак значај за једног муслимана, а он би требао да их обави како би се његова „грађевина“ изградила и како би она имала исправан облик. Противречено је да

неки муслиман обави ходочашће, а да не пости или да не обавља молитву редовито. Са овим стубовима Ислама изграде се у једном човеку сва морална понашања као што су: искреност, поштеност, стрпљивост и све друге позитивне особине. Сваки муслиман не би требао у своме животу да само практикује наведене стубове Ислама, већ би требао да се труди да изгради свој карактер и понашање.

Чему служе та богослужења у Исламу?

Сврха ових богослужења у Исламу је да човек постане свестан Божије присутности. Било то са молитвом, постом или издвајањем новца за сиромашне, то су све кораци на путу ка циљу, а то је постизање Божијег задовољства. Када неко живи, а притом је у његовим мислима и поступцима присутна свесност о Богу, онда се такав може надати Божијем задовољству на овоме и будућем свету.

Шта очекује једног муслимана након његове смрти?

Бог је апсолутно праведан, и како би Он спровео Своју праведност поставио је у Исламу један облик принципа праведности. Људи који чине добро биће награђени, а они који чине зло сходно томе ће

бити кажњени. Због тога је Он створио Рај и Пакао, у које ће људи улазити сходно њиховим стањима.

Муслимани знају, да је живот на овоме свету само кратко уживање и да након овога други живот следи. Овосветски живот је испит, и онај ко положи овај испит добиће као награду на будућем свету вечан животу у срећи и задовољству и у друштву других добротинитеља заједно у Рају.

Шта се дешава са „неверницима“ након смрти, и да ли постоје греси које Бог неће опростити?

Кур'ан нам јасно казује: *Ко уради колико трун добра видеће га, а ко уради колико трун зла видеће га. (Кур'ан 99:7-8)*

Значење ових речи је да људи који нису веровали, али су на овом свету чинили добра дела, да ће они на основу њихових добрих дела бити на овоме свету награђени. Са друге стране људи који су били муслимани и радили добра дела биће и на овоме и на будућем свету награђени. Али коначни суд о сваком човеку на крају припада Богу као што је то споменуто у Кур'ану (Кур'ан 4:48,116).

Битно је напоменути да је сам Пакао као и Рај сачињен од раличитих степена кажњавања тј. уживања.

Зашто муслиманске жене морају да носе покривач-мараму за главу?

Муслиман мора када је у питању његово одевање, такође, да води рачуна да то буде олично скромношћу, тако да човек својим изгледом не би представљао један обични предмет за удољовавање прохтева. Стога је Ислам прописао како мушкарцима тако и женама одређена правила приликом одевања.

Одећа не сме да буде претанка, нити преуска како не би осликавала делове тела. Одећа код мушкарца је макар минимална да покрива тело од пупка па све до колена, док код жена одећа мора да покрива цело тело осим лица и руку¹. Покривање лица није строго прописано, као што је дошло у Кур'ану (24:31), а које се изјавама посланика Мухаммеда поткрепљују.

¹ Постоји и друго исламско мишљење где је жена обавезна да покрије и те делове тела са тзв. никабом или велом у присуству мушкараца који јој нису у блиском сродству. (оп.прев.)

Сви ови прописи као и други који су прописани у Исламу, важе за муслимане након њиховог пубертета, јер тај период означава наступање доба пунолетности по исламском учењу.

Да ли је у Исламу забрањено само свињско месо?

Муслиману је у Кур'ану наређено да не једе како свињско месо, тако и све продукте који се праве од свиње, а исто тако му је забрањено да једе месо од уинулих животиња (Кур'ан 5:3).

Муслиману је исто тако забрањено конзумирање алкохолних пића као што је вино или пиво, а исто тако му је забрањено конзумирање опојних средстава у виду дроге и слично.

Да ли постоји нешто што се зове „свети рат“ или шта је то „џихад“?

Пуно пута се у медијима користе изрази као што је Џихад или „свети рат“ и користе се као да означавају исто питање. У Исламу значење и називање „свети рат“ не постоји. Под изразом „џихад“ који у Арапском значи „чињење напора или трудити се“ што прецизније речено подразумева „трудити се на Божијем путу“. Тако било који труд у

свакодневном животу који човек чини како би задовољио Господара може се посматрати и називати цихадом. Један од највећих облика цихада јесте да се људи супроставе тиранској власти и да се у лице каже истина. Исто тако и борба против сопственог ега, као и борба против лошег понашања су облици труда на Божијем путу. У цихад се исто тако убраја и то да се узме оружје у руке како би се бранио и одбранио Ислам тј. нека муслиманска земља од злочина непријатеља.

Који су празници у Исламу?

Окончање поста месеца Рамазана се обележава са „Иду-л-фитр“ или познато као „Рамазански бајрам“. Муслимани тај дан обележавају обављањем јавне молитве, са посебним јелима, пријатељским и родбинским посетама као и са давањем поклона.

Други празник је „Иду-л-адха“ или познато као „Курбански Бајрам“ који се обележава крајем хацијских обреда тј. годишњем ходочашћу муслимана у Мекки. Након обављања јавне молитве приносе они

који су финансијски у могућности жртву у облику овце и слично томе.²

Шта је „Шеријат“?

Шеријат представља свеобухватни закон који је Аллах прописао муслиманима, а који се гради на два извора, а то је:

а. Кур'ан

б. Суннет тј. говорима и упутама посланика Мухаммеда.

Шеријат обухвата и регулише све сфере приватног и друштвеног живота. У том уређењу су укључени: право на живот, поседовање имовине, политичка и религијска слобода, као и заштита права жена и мањина. Најнижи постотак присутности злочина и казних дела је у муслиманским срединама које се у законодавном и казном уређењу враћају на исламски шеријат.

² И тим месом хране своју родбину, пријатеље и сиромашне (оп.рев.)

Да ли се Ислам ширио са „ватром и сабљом“?

Кур'ан јасно казује: *Нема присиле у веру.*
(Кур'ан 2:256)

И због тога нико не може бити натеран да прихвати Ислам. Истина је да су муслиманске војске када би кретале, како би неку земљу или народ ослободили, са собом носили сабље, али се Ислам није ширио уз помоћ сабље, јер можемо наћи на многим местим да данас ту живе муслимани као што је на Далеком Истоку, један део Кине као и у многим деловима Африке, а није забележено да су ту икада крочиле муслиманске војске. Уколико би рекли да се Ислам ширио са сабљом, онда би морали рећи и да се Хришћанство ширило са пушкама, Ф16 бомбардерима и са атомским наоружањем, а ниједно од тога не одговара стварности. Хришћанство се ширило деловањем хришћанских мисионара, док се Ислам у већини ширио са деловањем муслиманских трговаца и путника.

Постоји 10% Арапа који су и дан данас хришћани. Исто тако у многим другим муслиманским земљама је муслиманска толеранција осигурала живот и егзистенцију свим немуслиманским мањинама, а и дан данас скоро па у свим

муслиманским земљама постоје немуслиманске мањине. У Савезној Републици Немачкој многи Немци својеволјно прихватају Ислам. Они као и сви други муслимани желе да са својим суграђанима живе у миру и они не поседују никакве сабље како би друге превели на Ислам.

Какав је став Ислама о насиљу и тероризму?

Ислам је религија мира и преданости Богу и много значаја придаје светости људских живота. Тако се у једном стиху у Кур'ану каже: ***Ко једну душу убије, а која није убила другог неког или не чини неред на Земљи, на такав као да је убио цело човечанство. (Кур'ан 5:32)***

Ислам осуђује било који облик насиља као што је био случај на пример у хришћанским крсташким ратовима, у Шпанији приликом инквизиције, или током Другог светског рата, или ужасна злодела почињена у Босни. Неко ко чини насиље немогуће је да истовремено практикује своју веру. Са друге стране некада употреба силе може бити само реакција потлаченог народа. Тероризам и насиље можемо наћи и у местима где не живе муслимани, као што је случај у Северној Ирској, Јужној Африци, Латинској Америци или у Шри Ланци. Некада се насиље деси

приликом борбе између некога ко поседује и ко не поседује неко добро, између потлачених и тлачитеља. Зато је битно да се раздвоји и да се тачно установи зашто неки људи постају терористи. Тероризам као средство спровођења и успоставе одређених циљева се супроставља основним исламским начелима. Посланик Мухаммед је забранио чак и у битци да се бори против људи, који нису директно укључени у ратна дејства. Чак је ишао до тог степена да је забранио да се у рату уништавају усеви непритеља.

Шта је то „Исламски фундаментализам“?

Израз „Исламски фундаментализам“ који је у очима Запада отпочео са револуцијом у Ирану се ставља у један ред са тероризмом. Западни свет у њему, након распада Совјетског Савеза, види највећу опасност за себе. Али тај израз „Исламски фундаментализам“ је за апсолутну већину муслимана у исламскоме свету апсолутно погрешан израз. Они би прихватили значење тога да су они везани и утемељни на фундаментима своје вере, али не прихатају значење тога да су они терористи.

Терористички напади који су наводно чињени у име Ислама, медији тенденциозно описују као акт „Исламског фундаментализма“. Иако је тероризам у

стварности у апсолутној супротности са темељима Ислама, и бомбашки напади не могу бити названи „исламским“, све док постоји опција да се тај спор реши на мирољубив начин. Ислам не даје рату претпостављен положај, као што ћемо видети да су исламско веровање и култура цветали у периоду мира и када није постојало ратних дејстава. Зато је јако нужно да се о овој теми буде објективан и да се не оптужује Ислам као и остали муслимани због тога што неки злоупотребљавају Ислам за своја недела.

Да ли Ислам поседује посебан начин рачуњања времена?

Исламски календар почиње са исељењем (хиџром) посланика Мухаммеда из Мекке у Медину 622. н.е. Исламска година се рачуна по месецу и траје 354. тј. 355. дана. Први месец у исламској години се назива Мухаррем. Почетак 2005.год. н.е. одговара 1425/1426 год по хиџретском календару.³

³ 2014. год н.е., одговара 1435/1436. хиџретској години оп.прев.

Зашто мушкарци у Исламу смеју да имају више жена?

Верска предања потврђују да су осим Исуса који није био ожењен многи посланици имали више од једне супруге. За муслимане је по Кур'ану дозвољено да истовремено буду ожењени са више од једне жене, али не само како би пуку страст задовољили, већ како би тиме начинили скрбништво за удовице и сирочад. (по исламском учењу није нужно да буду жене удовице већ му је дозвољено оженити прикладну девојку, као што му је дозвољено да се ожени уколико му је страствена потреба за већа оп.прев.)

Вишеженство није обавезно у Исламу, а у практичном стању је то ретко заступљено међу муслиманима. У предисламском периоду је исто тако било уобичајено да мушкарац има више супруга, тако су неки од њих има до 11 супруга истовремено. Па је тај човек упитао посланика Мухаммеда: „Шта да радим са овим бројем жена?“ па му је Посланик одговорио: „Разведи се осим од четири.“

Јер је у Кур'ану казано:

И жените се женама које су вам допуштене

са по две, три или четири. А ако се бојите да будете неправедни онда само са једном. (Кур'ан 4:3)

Пошто је у практичном смислу тешко да човек буде у потпуности праведан према свим женама већина муслимана нема више од једне жене. Сам посланик Мухаммед је од 25. до 50. године живота био ожењен само са својом супругом Хатицом. У западном свету је уобичајено да мушкарци који су ожењени са једном супругом поседују са стране ванбрачне везе, тако је у новинама „УСА тудеј“ (4.4.1988. године, у пасусу Д) наведено истраживање које је спроведено по којем је испитано 4.700. парова у којем су жене питане који би статус оне желиле имати. У којем су одговориле да би радије биле друга супруга него да буду „Друга жена“ пошто са тим статусом немају никаква права нити финансијску сигурност која по закону припада удатим супругама. Како кажу, по овом другом им се чини да их мушкарци само искоришћавају.

Да ли су жене у Ислам потлачене?

Не, баш супротно. Ислам је подигао степен жене још пре 1.400. година са тиме што јој је дао право развода, право на финансијску независност опскрбиштво, као и право да буде у статусу

поштоване жене (хиџабом), а то све у времену када су жене у осталим деловима света, што укључује и Европу, биле без таквих права.

У погледу својих верских деловања жени је дат једнак степен као мушкарцу. (Кур'ан 33:35) А то се у Кур'ан на другом месту на следећи начин појашњава:

А онај ко чини добро, био мушкарац или жена, а верник је, ући ће у Рај и неће му се учинити ни колико трун један неправде. (Кур'ан 4:124)

Ислам дозвољава жени да након удаје задржи своје девојачко презиме, да свој сопствено зарађени новац задржи за себе и њиме располаже како жели.

Исто тако налаже мушкарцу да жену заштити од јавних узнемиравања. Посланик Мухаммед је рекао муслиманским мушкарцима: „**Најбољи од вас су они који су најбољи према својим породицама.**“

Тако да данас поједини мушкарци некада угњетавају жене, а не Ислам. А то је из разлога због њихових културолошких обичаја или њиховог непознавања своје сопствене религије.

Да ли је Ислам нетолерантан према верским мањинама?

Ислам признаје религијско право за мањине. У Кур'ану се то, између осталог, наводи у следећем стиху: ***Нема присиле у веру.*** (Кур'ан 2:256)

Како би им осигурао добре услове и сигурност прописао је порез тзв. „Џизију“ за такве заједнице, а исто тако су ослобођени од војног служења. Посланик Мухаммед је муслиманским војсковођама забранио да руше цркве или синагоге. Халифа Омер чак није дозволио муслиманским ослободиоцима да обаве молитву у цркви како тиме не би повредили осећаје хришћана.

Јевреји су у муслиманској Шпанији живели у миру са муслиманима, и њихов социјални живот је у том периоду цветао, док су са друге стране у осталом делу Европе били прогањани. Сами јевреји тај период свога живота и историје посматрају као златно доба. У муслиманским земљама хришћани су живели у изобиљу, преузимали би службене позиције и не би им био спречаван одлазак у цркву. Хришћанским мисионарима би било дозвољено да граде школе као и болнице и да исте одржавају. Са друге стране муслимани често пута не уживају у истим тим

слободама нити наилазе на толику толеранцију, узимајући у обзир шпанску инквизицију и Крсташке ратове или у Израелу или чак Индији. Муслимани су свесни да вођа приликом свог управљања неће увек имати обзира према Исламу.

Какво је исламско виђење следећих питања:

- Пријатељства и интимни односи:

Ислам не дозвољава ванбрачне односе. Ислам јасно потенцира брачне заједнице које јасно служе као заштита од таквих искушења и као средство успостављања међусобне љубави, самилости и мира.

- Хомосексуализам:

Ислам категорички одбија било какав облик манифестовања хомосексуалних наклоности и то назива јасним обликом греха. (Кур'ан 7:80, 26:165).

Независно од те забране муслимански доктори морају бити на услузи приликом лечења болесника од СИДЕ и морају да им придају бригу као и према свим болесницима, иако су се инфицирали хомосексуалним путем.

-Заштите од трудноће и абортуси:

Ислам дозвољава заштите од трудноће у оправданим случајевима, док забрањује било какав облик насиља према нерођеним животима. Ислам на абортус гледа као на убиство, зато што је то јасан облик напада на живо биће, и дозвољава само у случају, уколико се тим абортусом спасава живот мајке.

- Еутаназија и самоубиство:

Ислам се јасно противи самоубиству, као што се противи и еутаназији.

-Трансплантација органа:

Спашавање људских живота има у Исламу висок значај и степен (Кур'ан 5:32) због тога се трансплантација органа у уопштенем смислу сматра дозвољеном, уз услов да је то уз пристанак донатора.

Док је продаја органа категорички забрањена.

Како се муслимани требају понашати према хришћанима и јеврејима?

Кур'ан хришћане и јевреје назива „Следбеницима књиге“ тј. да су они од оних који су имали код себе Божију објаву пре времена посланика Мухаммеда. Муслиманима је наређено да се са њима опходе са поштовањем и да се не опходе са њима ратоборно све док они не почну са нападима на муслимане и Ислам. То поштовање и толеранција нису ограничени само на хришћане и јевреје, али због својих у основи монотеистичких уверења које имају на основу традиције посланика Аврама, може се рећи да имају посебан степен код муслимана. Муслимани стално гаје наду да ће им се хришћани и јевреји придружити како би обожавали само једног Бога и да ће се потчинити Његовој вољи.⁴

Кур'ан је објављен свим људима како хришћанима тако и јеврејима, и није само за садашње муслимане. Нажалост ове чињенице многи људи у Европи нису свесни. Многи данашњи муслимани су пре објављивања Кур'ана или пре њиховог првог контакта са Кур'аном били или хришћани или јевреји. Њихови наследници се данас моле пет пута дневно,

⁴ Да ће примити Ислам као последњу Божију објаву. (оп.прев.)

посте читав месец и покуравају се Божијим наредбама у Кур'ану и надају се Његовој милости и награди у Рају. Они воле и поштују Исуса као и Мојсија, нека је мир над њима, исто као што воле и поштују Мухаммеда, нека је мир над њим.

Бог се обраћа хришћанима и јеврејима директно у Кур'ану и позива их да следе Кур'ан, ако се надају Божијој награди на Судњем дану.

Аллах теби (Мухаммеде) објављује Књигу, праву истину, која претходне потврђује, а Теврат (Тору) и Инџил (Еванђеље) објавио је. (Кур'ан 3:3)

Реците: Ми верујемо у Аллаха и оно што се објављује нама, и у оно што је објављено Авраму, и Ишламилу, и Исхаку, и Јакову и потомцима и у оно што је дато Мојсију и Исусу, и у оно што је дато веровесницима од Господара њихова и ми не правимо никакве разлике међу њима, и ми се само Њему покуравамо. (Кур'ан 2:136)

Када је посланик Мухаммед , нека је мир над њим, послао једног позивача у Јемен рекао му је: „Ти долазиш народу од следбеника књиге, тако нека прво у што ћеш их позивати буде монотеизам - да нема другог бога осим Аллаха и да сам ја Његов

посланик. Ако те послушају у томе, појасни им да им је прописано да обављају пет молитви у току дана и ноћи. Ако те послушају, појасни и да им је Аллах прописао да издвајају милостињу из иметка које се узима од њихових богатих и даје се сиромашнима. Ако те у томе послушају, онда се добро причувај да им узимаш од најбољег њиховог иметка (тј. узимај за порез од њиховог осредњег иметка оп.прев.) и добро се причувај молбе онога коме је учињена неправда, јер између ње и Аллаха нема застора (препреке).“ (*Хадис бележе Бухари и Муслим*)

Основе исламског веровања

Сваки муслиман верује у једног Бога Који је Узвишен одувек и Који је Вечан, Свемоћан, Самилостан и Милостив, Који је Створитељ и Опскрбитељ. Бог нема ни оца ни мајку а ни сина. Он није родио нити је рођен. **Ништа Му није слично.** Он је Бог свих људи, а не неког посебног племена или расе. Бог је Узвишен и Величанствен, али ипак је близак својим робовима, Он чује њихове молитве и помаже им. Он воли људе и опрашта им грехе. Његова милост обухвата сва створења. Он људима даје мир, срећу, знање и успех.

Бог је „Милостиви“ (најчешће коришћено Божије име тј. Његова особина), Свезнајући, Свемоћни, Милостиви, Јединствени, Који све чује, Који све види, Живи, Онај Који говори, Управитељ и Онај Који је Мир. Многе Божије особине су споменуте у Кур'ану.

Бог је људима створио разум, како би могли да разумеју, створио им је душу и свест како би могли да чине добро и како би били праведни. Створио је осећања, како би људи били љубазни и људски. И поред свих тих благодати које је Бог подарио људима Он ипак нема никакву потребу за људима, зато што Он нема потребу за ничим и зато што је Он независтан. Бог нас позива да Га спознамо, да Га заволимо и да следимо Његова упутства, а све је то у нашу корист и за наш успех.

Веровесници и Посланици

Муслиман мора да верује у све Божије веровеснике и посланике без икакве разлике. Сви посланици су били људи који умиру. Они су од Бога одабрани како би људе подучили Исламу.

Кур'ан је споменуо 25 посланика и веровесника, а обавестио нас је да постоје и други

поред споменутих. Порука коју су сви посланици са собом носили је у својој бити била једна те иста, а то је био позив у Ислам и та порука је долазила из једног те истог извора. Сви посланици су тражили од људи да се предају Божијој вољи што значи да постану муслимани.

Објављивање Кур'ана

Муслиман верује у све објаве које су спуштене какве су биле у њиховом оригиналном облику. Бог, Створитељ није оставио људе без упуте и смерница.

Из тог разлога су објаве слате како би извеле људе на исправан пут. Порука свих веровесника и Посланика је била једна, а то је да траже од људи да се врате на Божији пут са кога су били скренули.

Кур'ан је света муслиманска књига и он је последња и коначна упута људима, која је преко анђела Гаврила спуштена последњем посланику Мухаммеду, нека је на њега мир. Свака реч која је на арапском у њему објављена је оригинална Божија реч.

Кур'ан који је објављен у периоду од 23. године састоји се од 114. поглавља са преко 6.000. стихова. Кур'ан говори о човеку и животном циљу човека, говори о различитим животним сферама као

што говори и о животу након смрти. Уклапа и обједињује принципе, смернице и савете. Кур'ан посматран са историјског аспекта је остао непромењен и у својој оригиналној форми пренешен.

Многи муслимани су учили и научили напамет многе делове из Кур'ана, а милиони муслимана знају читав Кур'ан напамет.

Анђели

Анђели су духовна бића која су створена од светлости а која немају потребе за храном и пићем.

Не поседују слободну вољу као људи, и створени су само за обожавање Бога и извршавање Његових наредби.

Судњи дан

Муслимани верују у Судњи дан, то је Дан када ће се завршити пресуда људима за њихов овосветски живот. Након смрти људи ће бити оживљени а њихова дела која су радили на овом свету биће им предочена. Тада ће им Аллах или опростити или ће им дати њихову заслужену казну. Ни трун доброг или лошег дела неће бити тада изостављено. Бог ће на Судњем дану подарити апсолутну правду. Знање о

Судњем дану (када ће се десити оп.прев.) зна само
Узвишени Бог

Предодређење (Судбина)

Муслиман верује у предодређење. Предодређење подразумева неограничено Божије знање и моћ да све своје планове и хтења унапред одреди и у стварност спроведе. Бог је Мудри, Праведни и Он је пун љубави и шта год Он да ради чини са разлогом, иако ми некада нисмо у стању да схватимо мудрост у Његовим поступцима.

Сваки човек размишља, планира и доноси одлуке, али уколико се ствари не дешавају на начин какав он жели не сме никад да изгуби наду и стрпљивост. Уместо тога треба да се поузда у Бога.

Треба стрпљиво да подноси и да прихвати одредбе које му је Бог одредио.

Смисао живота

Сваки муслиман верује да је смисао живота да он служи Узвишеном Богу. Служење Богу не значи да цео свој живот проведеш у повучености и медитирању. Служити Богу значи настојати да живот ускладиш према Божијим правилима и наредбама.

Служити Богу значи да Га спознаш, да Га волиш, да Му се предаш и будеш покоран и да све своје животне сфере ускладиш према Божијој вољи.

Положај људи

Положај човека је насупрот других живих бића на јако високом степену. Само човек је опскрбљен са способностима као што су разум, духовност и слободна воља. Човек није од самог свог рођења проклето и грешно биће, већ он поседује потенцијал за оплемењивањем и чињењем добра.

Ислам нас исто тако учи да је сваки човек рођен као муслиман (на исправној вери оп.прев.) Сви људи се рађају без иједног греха. Када човек дође у период пубертета и ако је његово психичко стање стабилно постаје тако одговоран за сва своја дела и поступке. Први људи су били Адам и Ева, и заједнички су починили грех и након тога су замолили Бога да им опрости грех и Он им га је опростио.

Опрост

Сваки муслиман је убеђења да се човек за опрост свој греха и престопа у погледу Божијих наредби мора трудити за њихов опрост, сходно слеђењем Божије упуте. Нико не може за неког другог да ради и делује како би му било опроштено.

Како би постигао опрост човек мора да споји код себе између веровања и дела. Само веровање без дела, као и дело без веровања ништа не користи.

Са друге стране Узвишени Бог неће никог казнити уколико је тај био на Правоме путу и чинио добр дела.

Прихватање веровања

Муслиман верује да веровање једног човека није потпуно и исправно уколико само верује, без питања и ако буде само слепо следио веру. Човек мора своје веровање и убеђења да изгради без присуства икаквих сумњи. Ислам јасно осигурава право на слободу веровања и забрањује терање на веровање у религију.

Сваки муслиман прави јасну разлику између Божијих речи и речи посланика Мухаммеда, нека је на њега мир (не у прихватању већ у изворном смислу

да јасно зна шта је од Кур'ана, а шта не, јер су речи посланика Мухаммеда исто упута која је дошла од Бога, али нису део Кур'ана оп.п.). Изреке посланика Мухаммеда, нека је на њега мир, које се зову хадиси представљају појашњења Кур'ана. А Кур'ан и Хадиси су два извора Ислама из којих се сво знање црпи.

Начели Ислама

Бог је људима прописао пет основних верских радњи, од којих су неке свакодневне, неке седмичне, неке годишње, а неке се обављај барем једном у животу. Ове радње служе како би се духовне потребе људи задовољиле и како би се њима у људском животу дао један аспект Божијег уређења.

Пет основних начела Ислама су:

1. Келиме и шехадет (Сведочење да нема истинског бога осим Аллаха и да је Мухаммед Његов посланик)

2. Пет дневних молитви

3. Пост месеца Рамазана

4.Издвајање милостиње из имовине тзв. Зекат

5. Ходочашће у Мекки тзв. хаџ.

1. Сведочење веровања (Келиме и шехадет)

Веровање у једноћу Узвишеног Бога муслиман потврђује изрицањем веровања речима: „Ја сведочим да нема другог истинског бога осим Аллаха и сведочим да је Мухаммед Његов посланик.“

На арапском: „Ешхеду ен ла илахе иллеллах ве ешхеду енне Мухаммеден ресулуллах.“

2. Пет дневних молитви

Клањање Створитељу пет пута дневно је најбољи начин да човек код себе изгради јаку верску личност. У току молитве се укључује сваки мишић и душа као и разум у служби и величању Узвишеног Бога. Исламска молитва не представља само богослужење, већ је то један од видова духовне медитације и духовне преданости као и јачање људског карактера и телесних вежби.

Поред обавезних молитви постоје и друге необавезне и добровољне које се могу у сваком времену и начину обавити.⁵

3. Пост

Устручавање од јела, пића и полног односа приликом поста представља вид учења човека принципима истинске љубави према Богу, уз све то постач спознаје и смисао наде, понизности, стрпљивости и несебичности, устручавања, снаге воље, самоконтроле, изградње духа социјалне припадности, јединства и братства. Обавезни пост током месеца Рамазана траје од појаве зоре па све до заласка Сунца.

4. Зекат

Удељивање је вид богослужења и духовне инвестиције. Порез на иметак на који из иметка богатих имају право сиромашни није само вид чишћења иметка од лошег, већ је исто тако вид

⁵ Мисли се на различите облике молитве од којих неке имају исти облик телесног обављања као и обавезе, али су невезане за временски период, као што постоје молитве које су везане само за изговарање одређених говорних моливи без удела телесног деловања оп.прев.)

чишћења душе од себичности и похлепе као што и издвајање из иметка чисти и срце од зависти. Ислам као вера средине заузима одмерен, позитиван и ефективан став у односу између човека као појединца и заједнице, између народа и власти, између капитализма и социјализма, између материјализма и духовности.

5. Ходочашће у Мекки (Хаџ)

Ходочашће у Мекки је највеће окупљање на свету које се једанпут годишње одржава у Мекки и Медини. Мир је оно што је кључни мото овога скупа.

Мир са Богом, мир са људима, мир са собом и мир са свим створењима. Обичај овог обредословља потиче још из периода посланика Аврама, који је заједно са својим сином послаником Ишмаилом изградио Божију кућу – Кабу- у Мекки.

Од обележја Хаџа је и то да се муслимани подсети на Судњи дан, на дан када ће сви људи пред Господаром стајати.

Ислам обухвата све животне сфере

Муслимани имају чврсто убеђење да је порука посланика Мухаммеда, нека је на њега мир, дата целом човечанству и да има валидност (исправност) за сва времена. На то указују следеће ствари:

- Универзалност Кур'ана је јасно доказана.
- То је логични след и коначница која је одређена након окончања посланице Мухаммеда, нека је на њега мир, јер је резултат тога да мора имати јасно вођство и усмеравање за све људе у свим временима
- Чињеница је да у последњих 1.400. година од када је био посланик Мухаммед, нека је на њега мир, није дошао нити један човек чији поступци, дела, и живот би могли и близу прићи и упоредити се са делима Посланика.

Као што нико до сада није могао предочити нити једну књигу која би могла имати обележја и основе које би и у најдаљем смислу личиле Божијој објави.

Посланица посланика Мухаммеда, нека је на њега мир, као и свих посланика пре њега који су исто тако доносили универзалну поруку Ислама није била

окончана и употпуњена само обзнаном, већ су они морали да људе воде тиме како би им појаснили основе веровања и Божије упуте. Морали су да им захтеве предоче сопственим деловањем на начин како је то Бог захтевао као и да то у пракси спроведу.

Верници су под њиховим вођством нужно морали израсти у организовану заједницу, тако да Божије речи и захтеви имају предност пред свим другим говорима и захтевима.

1.Духовни живот

Под духовним животом се подразумева: Молитва, Пост, Издвајање из иметка (Зекат), Хаџ, љубав према Богу и Његовом посланику, љубав према истини и људскости, нада, поуздање у Бога и чињење добрих дела ради Бога.

2.Интелектуални живот

Истинско знање је оно које је изграђено на јасним доказима и који су непобитно доказиви, и који су јасно утемељени на искуствима.

Кур'ан јасно указује на непрегледна мора сазнања која су присутна у свемиру, као што јасно

предочава основама из знања и науке која упућују на веровање у Узвишеног Бога.

3.Приватни живот

Чистоћа, пригодна одећа, исправно понашање и здрав и исправан сексуални живот унутар брачне заједнице.

4.Родбински односи

Родбина представља социјални скуп особа, чији чланови су међусобно крвним или брачним везама спојени. Брак је верска обавеза сваком оном ко је то у стању да оствари. Исто као што сваки члан породице има своја права и обавезе.

5.Друштвени (социјални) живот

Човеку је наређено од Бога да пружи крајње доприносе како би помогао својим члановима породице, родбини, колегама или комшијама.

Не постоји нека претпостављеност на основу друштвеног положаја, боје коже, порекла или имовног стања. Цело човечанство је као једна велика породица која је проистекла од једног оца и исте мајка.

Јединство тог човечанства није само основно стање које је било у почетку, него представља циљ ка којем се тежи.

6.Економски живот

Сопствено издржавање човека треба да буде засновано на поштенom раду, тако да то не представља само обавезу, него и позитивну особину па се чак описује и као богослужење (ибадет на арапском).

Оно што човек у том случају заради важи као приватна имовина. Свака јединка је самостално одговорна за опште поседе државе, а држава је одговорна за сигурност сваког појединца.

Исламски економски систем се не базира само на аритметичким прорачунима, већ је уз то изграђен на моралним основама. Човек на овај свет дође празних руку и напушта га празних руку. Прави и истински поседник свих ствари је само Узвишени Бог, тако да је човек само привремени чувар и корисник тога.

7. Политички живот

Суверенитет у исламској држави припада само Узвишеном Богу. Онај који људима у том случају влада је само особа која је изабрана да буде спроводитељ Божијег закона.

Исламска држава мора да спроводи правду и да гради сигурност за све своје становнике и да им то гарантује. Немуслимани уживају у правима правне аутономије у случајевима као што су: брак, развод, наследство и правни спорови.

8. Међународни живот и односи

Човечанство има заједничко порекло, заједнички став и заједнички циљ. Интереси и права других у погледу живота, части и поседа су јасно сачувани и поштовани. Угњетавање је забрањено. Рат је прописан и дозвољен у посебним околностима и условима.⁶

⁶ Не представља индивидуалну одговорност, већ је то питање које се решава на државном ниову у складу са исламским прописима. (оп. прев.)

Посланик Мухаммед, нека је мир над њим

1. Ко је био Мухаммед, нека је мир над ним?

Мухаммед, мир над њим, је рођен 570. године Нове ере у граду по имену Мекка у Арабији као члан угледног племена по имену Курејш. Његова лоза се враћа на посланика Исмаила, првог сина посланика Аврама.

Курејшије су у том периоду имали на Арапском полуострву најуглађенију позицију међу Арапима, из разлога што се у Мекки налазила света Каба коју је посланик Аврам заједно са својим сином Ишмаилом саградио. У предисламском периоду Каба је постала место светковања за тадашње већинске политеистичке(многобожачке) Арапе.

Мухаммедов отац је умро пре његова рођења, а његова мајка је умрла кад је имао шест година. Он је тада, као што је било уобичајено у то време, отхрањен од дојиље, а касније је бригу о њему преузео његов деда, а након њега његов стриц. Они су били трговци тако да је и Мухаммед, нека је на њега мир, постао трговац.

Иако није никада ишао у школу, Мухаммед је практичним образовањем, које је постигао мноштвом путовања, постигао и достигао висок степен знања и спознаја. Пре своје младости био је познат као искрен и поштен човек, чиме је међу својим суграђанима добио име „Ел-Емин“ што значи „поверљиви“.

Када је одрастао радио је за богату трговачку удовицу по имену Хатица, која је била задивљена његовим способностима, нарочито његовим карактерним особинама и његовом беспрекорном животопису, па му је из тог разлога Хатица понудила брак. Она је тада имала око 40 година, а Мухаммед, нека је мир над њим, имао је око 25. Венчали су се и добили су четири кћерке и једног сина, који је кратко након рођења умро.

2. Како је посланик Мухаммед, нека је на њега мир, постао Посланик?

Годинама пре спуштања објаве, Мухаммед, нека је на њега мир, имао је обичај да одлази у једно брдашце у близини Мекке како би се ту осамљивао и размишљао. Он је јасно осетио да верска убеђења као и традиције његовог племена, који су се градили на многобоштву, одводе људе у странпутицу и удаљавају их од њихове основе да су Божија

створења. У тој пећини је размишљао, али није налазио излаз нити неку перспективу.

Године 610. по Новој ери приликом једног од његових осамљивања у пећини појавио му се анђеоло Гаврило који му је обзнанио, да је он од јединог истинског Бога изабран да буде Посланик и тада му је обзнанио прве стихове из Кур'ана.

3. Да ли су та објављивања била само умишљена?

Мухаммед, нека је на њега мир, није ни помислио пре објаве на нешто што се зове објава, нити се на неки начин са тиме сусретао. Када је био у пећини појавио му се анђеоло и наредио му да учи/чита.

На њега је оставио велики утицај сусрет са анђеолом и његово тражење од њега да учи прве стихове из Кур'ана, па се након тога потпуно уплашен вратио кући. Дрхтећи је замолио своју супругу да га са прекривачем прекрије, а затим јој је испричао о свему шта му се догодило и замолио ју је да га посаветује. Она му је на то одговорила да је он према свим људима пријатан и праведан и да оне који су у потреби помаже и да због свега тога верује да га никада узвишени Бог неће оставити нити изневерити.

Након тога, одвела је Мухаммеда, нека је на њега мир, код свога рођака Вереката ибн Невфела⁷ који је био упознат са списима из светих књига. Мухаммед, нека је на њега мир, му је испричао шта му се догодило, а Верекате му је потврдио да је Мухаммед у ствари видео анђела Гаврила који се и претходним посланицима указивао.

4.Шта и ко је Посланик?

У свим временима су постајали људи који су имали привиђења, који су имали нека несвакидашња искуства или би откривали неке непознате природне феномене. Сви они су показали да постоји један вид спознаје који превазилази границе наше спознаје као и научних истраживања, а филозофија и званична наука о тим стварима могу само да постављају претпоставке.

Како би постигао о овим стварима знање и разумевање човек је зависан од Бога, Који му ове видове знања може доставити и појаснити. Узвишени Бог је за тај задатак изабрао одређене људе и њих је одредио за Своје посланике и веровеснике. Њима је

⁷ Био је један од ретких који су следили учења посланика Исуса, мир над њим. (оп.рев.)

објављивао истину и знање, како би они то исто могли да пренесу људима. Сваки посланик је имао задатак да објаву објасни, да људе усмери ка Богу и да им представи један потпуно предан Богу начин вођења живота, тако да њега могу следити као пример.

5.Каква је разлика између Мухаммеда, нека је на њега мир, и других посланика?

Уз све мало пре наведене аспекте, а то је да се Божија објава појасни и практично живи, сви посланици се не разликују у том погледу, тако да није зачуђујућа чињеница да отпочевши од првог човека посланика Адама, нека је на њега мир, па све до коначног посланика Мухаммеда, нека је мир над њим, да су сви они обзнањивали и достављали преданост Богу (или арап: Ислам).

Пренешено је у веродостојним предајама да је Бог послао више од 120.000 посланика, и да је сваки народ у људској историји имао посланика (Кур'ан 16:36). Од свих тих посланика ми знамо имена само од њих 25, који су именом споменути у часном Кур'ану. Међу њима су посланици: Ноа, Аврам, Давид, Мојсије, Јаков, а сви су они споменути исто

тако и у Библији, као што је споменут и Исус у Кур'ану, нека је на све њих мир.

6. Да ли ће након Мухаммеда, нека је на њега мир, бити још посланика?

Мухаммед, нека је на њега мир, је коначни и последњи Божији посланик. Бог је кроз људску историју слао сваком народу посланика како би их упутио. Тако је посланик Шуајб послан народу Медјена, посланик Салих народу Семуда, а Давид, Мојсије и Исус су послани Израелском народу. Иако су сви добијали објаву из истог извора и сви су позивали у преданост Богу (арап: Ислам) и практичним примером то показали, ипак су се они разликовали у времену и месту слања и сваки од њих је био послан за ограничен простор и временски ток трајања током историје.

Посланик Мухаммед, нека је на њега мир, је послан народу његовог времена и свим народима након његовог времена. Његово посланство тиме поседује универзални и временски неограничен карактер. (Кур'ан 33:21, 68:4, 21:107)

7. Да ли је посланик Мухаммед, нека је на њега мир, имао нека чудеса?

Највеће чудо које је дато посланику Мухаммеду, нека је на њега мир, је Кур'ан. Кур'ан није само у његово време био доступан сваком појединцу, већ је и данас то случај што јасно говори о његовој величини и важности тог чудеса.

Поред овог највећег чуда имао је и друга која су јасно указивали на то да је Мухаммед, нека је на њега мир, био човек који је био послат од Бога;

Тако је он од Бога једне ноћи преведен из града Мекке у Јерусалем, а затим га је одатле узвисио на небеса. Бог му је дозволио да за само 23. године своје посланичке мисије под јако тешким околностима направи и изгради заједницу и државу у Медини.⁸

У другим предајама се спомиње још велики број чуда као што је био случај умножавања хране итд. Свако чудо је од Бога које Он Својим посланицима дозвољава да га изведу, а што указује да је особа изабрана од Бога и од Њега заштићена. Оно

⁸ Ислам ће се касније распрострањити широм планете Земље, у свим крајевима света, (оп.рев.)

што је најбитније код посланика је ипак оно што доноси у погледу објаве, него што је то случај са чудесима, а које се дешавају Божијом вољом након што промени физичке законе.

8.Шта и чему је подучавао посланик Мухаммед, нека је на њега мир?

Иако су становници Мекке у којој је посланик Мухаммед, нека је на њега мир, живео имали представу о Богу, ипак су веровали у учешће и споредних идола заједно са Њим, а чија функција је била да их Богу приближе, а којима су они приписивали посебне моћи и способности.

Посланик Мухаммед, нека је на њега мир, је добио од Бога задатак да људима обзнани Божије јединство (Арап: Тевхид да је Аллах један у Свом Господарству, обожавању и Његовим савршеним именима и својствима оп.прев.). Он је својим сународницима појаснио да кипови и идоли које су они обожавали не поседују никакву моћ. Он је покушавао да својој околини појасни, да је само Један једини истински Богу створио људе, опскрбљује их и услишава њихове молитве, као и да Он једини има право да буде обожаван.

Као другу најбитнију тачку своје посланичке мисије појаснио им је да је Бог током сваког времена међу људима бирао изабранике, који су људима достављали Божију објаву, а задатак тих посланика је био да у свом животу и практичном примеру покажу људима потпун пример живота у преданости Богу.

Као значајну тачку, а о којој никакав приступ и сазнање људи нису имали, Посланик Мухаммед, нека је на њега мир, је у својој посланичкој мисији појаснио збивања која се дешавају након смрти.

Појаснио им је да је овосветски живот само испит и појаснио је људима да након смрти људе очекује Судњи дан и да ће на основу учињених дела на овом свету сваки човек бити или награђен или кажњен.

9. Како је околина реаговала на достављену објаву посланка Мухаммеда, нека је на њега мир?

Водеће особе и личности Мекке су на Посланикову поруку гледали као на претњу за њихово друштвено уређење. Из Мухаммедовог проглашавања су схватили да то значи уклањање свих њихових идола и кипова, а који су уз помоћ

ходочасника из читаве Арабије осигуравали вођама Меке сигурну финансијску добит, углед и утицај.

Поред тога плашили су се проневере и издаје вере својих очева и предака, а које би имало лош одраз на робове и да би тај чин дао право нижеразредним слојевима друштва да траже своја права. И управо из тог нижег друштва су испочетка највише примали објављену веру, а само су се неколицина оних који су имали углед прихватили нове вере, они су уживали у одређеном виду сигурности, док су остали били прогањани, а неки чак и убијани.

Стање следбеника посланика Мухаммеда, нека је на њега мир, је постало јако критично да их је посланик Мухаммед упутио да се иселе у Абесинију⁹ у којој је хришћански владар владао.

Током тих догађаја како су се притисци и протериња повећавала повећавао се и број оних који су се прихватили нове вере. Како би то зауставили предводници Мекке су покушали да посланика Мухаммеда, нека је на њега мир, доведу до неког

⁹ Територија данашње Еритреје и Етиопије у Африци.
(оп.прев.)

вида компромиса; тачније понудили су му да преузме вођство међу њима као и огромна богатства, а заузврат су тражили да наизменично сваке године обожавају Бога, а затим њихове идоле што је посланик Мухаммед, нека је на њега мир, категорички одбио.

10.Зашто је посланик Мухаммед, нека је на њега мир, морао напустити свој родни крај?

У Мекки је притисак на муслиманску заједницу непрекидно растао, а посланик Мухаммед, нека је на њега мир, тражио је могућности слободног и несметаног представљања вере као и свакодневно практично примењивање исте.

Током ходочасничких обреда 621. године Мухаммед, нека је на њега мир, се састао са групом људи из Јесриба (касније назван Медина) а који су били отворени за нову веру. Наредне године људи из Јесриба су дошли са још већом делегацијом у Мекку и позвали су посланика Мухаммеда, нека је на њега мир, да дође код њих у њихов град како би га они тако подржали, па је након тога посланик Мухаммед, нека је на њега мир, наредио муслиманима да се иселе у Медину у којој ће бити сигурни и где ће моћи јавно и слободно да испољавају своју веру.

Овај догађај исељења (арапски *Хиџра*) је означио почетак исламског рачуњања времена. У међувремену су Меккајлије донели закључак да коначно желе да се реше посланика Мухаммеда, нека је на њега мир, и да желе да га убију, али њихов план није успео.

Кратко пре него што су хтели да свој план спроведу у дело посланик Мухаммед, нека је мир на њега, је као један од последњих заједно са својим пријатељем и сапутником Ебу Бекром напустио Мекку. Меккелије су након тога пошли у потрагу за њима, али их нису успели пронаћи тако да су Посланик и Ебу Бекр успели избећи у Медину.

11. Каква је разлика између посланиковог живота у Мекки и његовог живота у Медини?

У Медини се почела организовати добро уређена заједница са различитим видовима друштвених институција као што је џамија, пијаца и трговачка размена као и сопствено правно и парнично уређење, тако да су муслимани у свакој ситуацији, без икаквог индивидуалног прогањања, могли да се сконцентришу на потпуно исламски уређен живот.

Становништво Медине које се састојало поред муслимана и јевереја прихватили су Мухаммеда, нека је на њега мир, као водећу личност, а нарочито је имао подршку од два водећа племена Медине, након што су прихватили Ислам.

Посланик Мухаммед, нека је на њега мир, је мислио да ће јевреји, пошто су били од следбеника књиге, разумети и да ће прихватити обзнањивање Ислама. Са друге стране у Медини је постојала скупина угледних људи који су Ислам прихватили са опортунизмом (прилагођавањем).

Мухаммед, нека је на њега мир, је 623. год склопио уговор са представницима раличитих племенских заједница Медине, који се између осталог састојао од тога, да су муслиманска и јеврејска заједница обавезне на међусобну заштиту у случају опасности по Медину.

Овај први облик писаног устава је муслиманима користио као основа за даље и касније структуралне смернице у уређивању државе.

12.Због чега је посланик Мухаммед, нека је на њега мир, водио ратове?

Иако након Хиџре муслимани више као појединци нису били прогањани, ипак су тадашњи обожаваоци идола у Мекки покушавали да униште муслиманску заједницу у Медини. Покушавали су са оружаним нападима на њих, а покушавали су и са тзв. политичком изолацијом.

У свим тим околностима многи муслимани у Медини су желели да се бране и захтевали су од посланика Мухаммеда, нека је на њега мир, да делује против меккајлија, али посланик Мухаммед, нека је на њега мир, није предузимао ни један корак све док му Узвишени Бог није спустио Објаву која му је дозволила да се брани против агресора.

У првој битци која се догодила муслимани су за велико чуђење остварили победу против војске која је бројем и опремљеношћу била далеко испред њих. У наредним годинама се десило још неколико окршаја у које су били укључени муслимани, а из којих се лако може закључити да су муслимани као заједница за основни принцип себи узели мир, а не рат.

Посланик Мухаммед, нека је на њега мир, је ослобађао ратне заробљенике након што би они подучили десет муслимана читању и писању. Пристао је на мировни уговор који за муслимане није давао неке јасне и уочљиве предности и користи, а након ослобађање Мекке издао је један вид опште амнестије за све њене становнике, свима је било опроштено.

Данас, као и тада, ратови су, нажалост, једна друштвена реалност. Због свега тога су норме и правила за изнимне ситуације као што су ратови нужно потребне.

Да су чак под оваквим околностима могуће етичке норме и опхођења, показује се на примеру посланика Мухаммеда, нека је на њега мир, када је наредио да се не напада нити једна особа која не учествује директно у ратним дејствима. Чак је ишао тако далеко, да је наредио муслиманима да приликом вођења битки воде рачуна о природној околини и да је не уништавају.

13. Како су политичке елите и вође у тадашње време реаговали на растућу муслиманску заједницу?

У почетку је тадашња растућа муслиманска заједница за тадашње велике силе као што су биле Римско царство и Персијско царство била неприметна, а то је из разлога што је Арапски полуоток важио за геополитички мање важан простор.

Пошто су мекканске вође имали контакте са неким од регионалних моћника, а са некима су чак и имали неки вид међусобних споразума, тако да су неке од тих сила сазнале о том развоју догађаја и напетости које су постојале између меккајлија и муслимана.

Први корак уназад који је задесио меккајлије у покушају да зауставе развијање муслиманске заједнице десио се посредством владара који је иначе важио за њиховог савезника и пријатеља, а који је био хришћанин, а то је био владар тадашње Абесиније. А тај ударац је био када је он одбио да муслимане који су тражили код њега уточиште изручи Меккајлијама.

Касније је и Римско царство приметило да се на Арапском острву шири верска заједница која би могла бити опасна за њих и њихов утицај на Арапска подручја. Све те околности су довеле до оружаних сукоба између Римљана и муслимана. Посланик Мухаммед, нека је на њега мир, је уз све то слао поруке тадашњим владарима и позивао их да приме Ислам, што су неки од њих и учинили.

14. Како се десило то да посланик Мухаммед, нека је на њега мир, преузме тада и политичко водство?

Као што је случај у јеврејској религији, тако и Ислам не прави разлику између духовног и световног дела исповедања вере. То нарочито долази до изражаја у концептима у вођењу богослужног начина живота, а који Ислам на најразличитије сфере живота утиче: приватни и фамилијарни живот припадају томе исто као и економија, међународни односи итд.

Тако да није зачуђујућа чињеница да се посланик Мухаммед, нека је на њега мир, узима као пример за најразличитије функције: као отац, као супруг, као комшија, пријатељ, дипломата и државни вођа.

15. Да ли посланик Мухаммед, нека је на њега мир, умро?

Посланик Мухаммед, нека је на њега мир, је као и сви претходни посланици био само људско биће. Он никада себи ни на какав начин није приписивао нека божанска својства, чак је непрестано указивао да тако нешто ни у ком случају њему не сме бити приписивано, тако да је он живео и умро као човек.

Разлика која је постојала између њега и осталих људи је „само“ у томе да му је Бог објавио Кур'ан и да је чувао њега у његовим поступцима и да га је сачувао од погрешки. Посланик Мухаммед, нека је на њега мир, се због свега тога поштује међу муслиманима и вољен је као пример који треба бити слеђен, али ни у ком случају му се не приписује неко божанско својство нити му се на било који начин упућује молба.

16. Зашто је Посланик Мухаммед, нека је мир на њега, био ожењен са више жена?

Као младић од двадесет и пет година оженио је посланик Мухаммед, нека је мир на њега, Хатицу - угледну удовицу која се бавила се трговином. Све

до њене смрти они су водили хармоничан брак из којег је произашло шестеро деце. Након Хатицине смрти склопио је посланик Мухаммед, нека је мир над њим, брак са више жена од којих је само једна била девојка која се није удавала пре тога, док су све остале биле или удовице или разведене.

Преузимање бриге о тим удовицама или распуштеницама као и брига о њиховој деци је био саставни део обавеза које је преузео приликом склапања брака. Такође јер склапањем брака од стране посланика Мухаммеда, нека је на њега мир, са тим женама проузроковало јачање веза са племенима којима су оне припадале, а то све у складу са тадашњим обичајима, унутар муслиманске заједнице.

За муслимане је вишеженство посланика Мухаммеда, нека је на њега мир, исто као вишеженство других библијских посланика од стране Бога пожељно. Податак да су све посланикове жене са њим биле задовољне, и да су унаточ великих овосветских устезања остале са њим и подржавале га, је сасвим јасан показатељ на посланство посланика Мухаммеда, нека је на њега мир.

17. Шта каже посланик Мухаммед, нека је на њега мир, о положају жене у фамилији и заједници?

Положај жене који је владао на Арапском полуострву је у племенској хијерархији био једнак положају роба, уз неке изузетке. Тако да је неретко сматрано срамотом када би жена родила женско дете, а како би избегли ту срамоту често би ту женску децу износили у пустињу и живе их закопавали.

Објављивањем Кур'ана и са живим примером посланика Мухаммеда, нека је на њега мир, доведено је до степена да се женско дете ставља на исти степен као и мушко. Посланик је осуђивао мушкарце који би безобзирно ударили своје супруге и са својим примером је показао како се унутар брачне заједнице живи праведно и испуњеном љубављу са својом супругом. Нагласио је посебно да је су мушкарци и жене у својим правима пред Узвишеним Богом исти.¹⁰

¹⁰ Уз сва та права Ислам по питању вођења брига о женама од стране мужева даје по Кур'анском тексту један степен мушкарцима изнад жена, али тај степен предности не укључује нити значи запостављање права жена или било који вид чињења неправде њима. (оп.прев.)

18. Како се посланик Мухаммед, нека је на њега мир, опходио према припадницима других религија?

Задатак који је од Бога дат посланику Мухаммеду, нека је на њега мир, је био једнак према свим људским бићима, без обзира да ли су они били јевреји, хришћани или обожаваоци идола, а тај задатак је био достављање Божије објаве.

Он би се сходно верских убеђењима особе којој се обраћао обратио и позвао је да се преда Божијој наредби и вољи. При свему томе он је показао висок степен блискости и људске близине, па чак и ако је при томе подносио личне увреде или прогањања које би га задесила, издржао би са стрпљивошћу.

Своје следбенике је подучио да постоји посебна блискост према хришћанима и јеврејима и да у позиву у исправну веру људи имају слободу избора да потврде своје веровање у Бога или да га одбију, а да су при томе муслимани дужни да се према својој околини на најлепши начин опходе. Посебно је нагласио да је нужна једнакост у опхођењу према

свим људима и да је то неизоставна претпосавка за нечије вођење исламског начина живота.

19.Шта значи и шта подразумева да неко следи учење и пример посланика Мухаммеда у 21. столећу?

Човек не може узети за себе пример Узвишеног Бога, и то из разлога што је Узвишени Бог савршено биће и није сличан ни на који начин човеку.

Човек да би имао и водио живот који је у складу са Божијим задовољством мора себи да узме пример који може јасно и лако да следи.

Посланик Мухаммед, нека је на њега мир, као личност је од стране Узвишеног Бога људима дат као најбољи пример личности на коју се можемо угледати, (Кур'ан 33:31, 68:4), и то зато што је његов карактер и одгој преузео Господар свих светова.

Пример Мухаммеда, нека је на њега мир, у слеђењу није сведен само на његов људски аспект и његове личне предности, већ то укључује апсолутно сваки аспект његових поступака, изрека које су водиле ка Божијем задовољству и које је све нужно узети као сопствену праксу кретања у своме личном животу.

20. Постоје ли изреке посланика Мухаммеда, нека је на њега мир, о очувању живота?

Кур'ан је јасно напоменуо да је посланик Мухаммед, нека је на њега мир, „Милост свим световима“ то значи да је он послат свим створењима, тако да не чуди чињеница да имамо изреке и савете које се односе на људе које су од њега пренесене, већ постоје и упуте и савети који се односе о благом односу према животињама као и обазрив однос према природи.

Наводио је примере који су показали да ће онај ко се односи обазриво према животињама бити награђен, а да ће онај ко их мучи бити кажњен од њиховог Створитеља. Он је исто тако подучио своје следбенике да се водене залихе не расипају и да се тиме придонесе позитиван удео у изградњи околине као и препорука сађења дрвећа и слично.

21. Колико су веродостојно пренесени живот и изреке посланика Мухаммеда, нека је на њега мир?

Још за живота посланика Мухаммеда, нека је на њега мир, су поред Кур'ана записиване и његове изреке. Уз то су били поједини његови следбеници

који су га стално пратили и његове изреке памтили и другима преносили.

Приликом преношења тих изрека се јако водило рачуна да се оне у потпуности пренесу, а приликом даљег преношења би се при навођењу предаје наводио ланац људи од којих је пренесена предаја. На тај начин се осигуравало да пренесене предаје од посланика Мухаммеда, нека је на њега мир, буду сачуване и да се може лако проверити њихова исправност.

Већ у половини 8. века, дакле неких 100 година након смрти Посланика, а исто тако и касније, исламски учењаци су посланикове предаје сакупили и распоредили по категоријама, тако да од тог времена постоји велики број збирки сакупљених Посланикових изрека.

22. Да ли је Мухаммед, нека је на њега мир, само преузео веровање од јевреја и хришћана и на нови начин их формулисао?

Тврдње које су се рашириле да је посланик Мухаммед, нека је на њега мир, контактом са јеврејима и хришћанима научио јеврејску и хришћанску веру и да је посредством тога начинио

„нову веру“ се најчешће може наћи у литературама хришћанских мисионара и оријенталиста. Све те тврдње нису утемељене ни на каквим чињеницама нити се могу пронаћи било какви подаци о томе у Посланичкој биографији.

Пошто је посланик Мухаммед, нека је на њега мир, сам био неписмен он не би био уопште у стању да чита текстове јевреја и хришћана, па самим тиме не би могао од њих ни да их препише. Уз то у окружење у којем се налазио, а које је било обележено обожаваоцима идола, није пружало никакву могућност да се интензивније упозна са тим религијама. Уз све то служи чињеница да су многи јевреји и хришћани када би се сусрели са послаником Мухаммедом ,нека је на њега мир, примали веру Ислам,што јасно опвргава ову теорију, јер би они најпре приметили да је то само преузимање и копирање њихових вера. Паралеле између библијских учења и исламског веровања могу се објаснити на начин да је објава која је дошла јеврејима и хришћанима дошла из истог извора исто као и Кур'ан, а то је један једини Бог.

23. Шта је посланик Мухаммед, нека је мир на њега, рекао за Исуса, нека је мир на њега?

Мухаммед, нека је на њега мир, је наследник након Исуса и описао га је као „свог брата“. Када је са хришћанима разговарао о Исусу, нека је на њега мир, нагласио је јасно чињеницу да Исус, нека је на њега мир, није Бог нити Божији син.

Посланик Мухаммед, нека је на њега мир, је приповедао како је у сну видео посланика Исуса, нека је на њега мир, и описао га је на следећи начин: „Када сам једне ноћи поред Кабе заспао, видео сам у сну човека са осунчаном кожом, тако је био леп, да не можеш човека са лепшом кожом наћи. Његова увијена коса му је падала између плећки, а са његове косе су падале капи воде док је при томе своје руке ставио на рамена два човека и обишао свету кућу. Па сам упитао: „Ко је ово?“ па ми рекоше: „То је Иса (Исус), Син Мерјемин (Маријин).“ (Бележи Бухари 4, 649 у „Ислам и Исус“, А. В. Денффер, Минхен 1995, 43стр.)

Посланик је једном приликом појаснио: „Ко сведочи да нема бога осим Аллаха, Који нема судруга, и да је Мухаммед Његов роб и посланик, и да је Иса (Исус) Божији роб и посланик и да је он

Његова реч коју је удахнуо у Мерјему (Марију) и да је од Његових душа.¹¹ и посведочи да је Рај истина и да је паклена ватра истина таквог ће Аллах увести у Рај, шта год радио на овом свету. „ (бележи Бухари)

24. Да ли Мухаммед, нека је на њега мир, има у Исламу исти положај као што има Исус у хришћанству?

Ислам није религија коју је основао и утемељио Мухаммед, нека је на њега мир. Ислам (арап: преданост Богу) је целокупан начин живота, а који су сви Божији посланици укључујући и Исуса, нека је на њега мир, водили , тако да је Ислам старовековна религија.

Из тог разлога је посланик Мухаммед, нека је на њега мир, обзнањивач Ислама у његовој коначној форми и он је последњи Божији посланик. Муслимани воле Мухаммеда, нека је на њега мир, јер је он Божији посланик, тако да га и следе у његовом животу, јер је целокупан његов живот био у потпуној

¹¹ Мисли се на исказивање величине те душе, а не да је она део Божије душе, на исти начин је значење синтагме : „Божија кућа“ или „Божија камила“ које има значење почести. (оп.прев.).

преданости Богу и Његовом величању, а то све из разлога што је он био последњи одабрани посланик.

Поред свих тих чињеница муслимани не подижу степен посланику Мухаммеду, нека је на њега мир, на степен божанства и њега виде као достављача вере између Бога и људи.

Посланик Мухаммед, нека је мир на њега, је рекао својим следбеницима: **„Немојте ме издизати као што су хришћани издизали Исаа (Исуса) сина Мерјемина (Маријина). Ја сам Аллахов роб и слуга, зато реците: „Он је Аллахов роб и слуга.“**“ (бележи Ахмед, 1:24)

25. Да ли у претходним светим списима других религија постоји назнаке за посланство Мухаммеда, нека је на њега мир?

Кур'ан је споменуо да се у претходним светим списима наводи долазак посланика Мухаммеда, нека је на њега мир, (Поглавље 7:157, 61:6). Исто тако можемо у Библији наћи стихове, који према муслиманском начину читања и вероучења најављују долазак посланика Мухаммеда, нека је на њега мир, при чему се профил и личност најављеног посланика истиче тачно у шест особина које се нарочито

подударају са својствима посланика Мухаммеда, нека је на њега мир: Лоза посланика, његове особине, местуо његове појаве, објава која му је дата, и догађаји који ће се збити у време његове појаве.

Трећи део

Живот након смрти

Многи људи мисле да је могуће на овоме свету остварити и постићи савршен живот, тако да се према таквом виђењу срећан и задовољан живот остварује материјалним добрима. Са задовољавајућим породичним животом и са социјалним статусом у друштву по таквом схватању дате су све основе за потпун живот.

Са гледишта Кур'ана реч „дуња“ која значи на арап: овоземаљски свет има са стране језика јако велики значај. Наиме, етимолошки гледано реч „дуња“ води порекло од корена „дениј“ што значи „једноставно“, „ниско“, „маловредно“ или „безвредно“. Сходно томе израз „Овај свет“ садржи управо то значење. У стварности су сви аспекти лепог живота као што су: богатство, лични и друштвени

успех, женидба/удаја, деца итд .у ствари нису ништа друго него обмане и варке.

Тако се у Кур'ану каже: ***Знајте да живот на овом свету није ништа друго до игра, и разонода, и улешавање, и међусобно хвалисање и надметање имецима и бројем деце! Пример за то је биље чији раст после кише одушевљава невернике, оно затим буја, али га после видиш пожутело, да би се на крају скршило. А на оном свету је тешка патња и Аллахов опрост и задовољство; живот на овом свету је само варљиво наслађивање. (Кур'ан 57:20)***

У другом стиху Узвишени Бог нам говори о нагињању људи да дају овоме свету већи значај од будућег: ***Али, ви више живот на овоме свету волите, а онај свет је бољи и вечан је. (Кур'ан 87:16-17)***

Проблеми настају управо само због тога што многи људи уместо да вреднују онај свет, већина њих вреднује овај свет. Радосни су и задовољни оним што имају на овоме свету. Овакав став не значи ништа друго него ли окретање од Божијег обећања што доводи до поимања Њега Узвишеног и Његовог постојања.

Бог таквима обећава лош завршетак:

Заиста онима који не очекују да ће пред Нас стати и који су задовољни животом на овом свету, који су у њему смирени, и онима који су према ајетима и знаковима нашим равнодушни, њима пребивалиште биће Ватра, због онога што су радили. (Кур'ан 10:7-8)

Несавршеност овог света не отклања наравно чињеницу да на овоме свету не постоје лепе ствари. Али све оно што ми на овоме свету доживљавамо као лепо, дивно, угодно или атрактивно је повезано са несавршеношћу, дефектима и ружним. На овоме свету се истовремено састављају добро и лоше. То је управо један од наговештаја Раја и Пакла.

Доиста, онај који са разборитим мозгом и разумом погледа и анализира размислиће о стварности и суштини будућег света. За Бога и код Њега је добар и пријатан живот само на ономе свету.

Бог Својим послушним робовима нарешћује у следећем стиху, да озбиљно и предано све учине како би постигли Рај:

И натечите се да постигнете опрост свога Господара и Рај чија је ширина колико су Небеса и

Земља, а који је припремљен за богобојазне. (Кур'ан 3:133)

Вечна кућа за вернике

Аллах је обећао верницима и верницама рајске баште, кроз које реке теку, у којима ће вечно боравити, и дивна боравишта у вртovima Еденским. А задовољство Аллахово је веће од свега тога: то ће, заиста, успех велики бити. (Кур'ан 9:72)

У џамијама, које вољом Његовом подижу и у којима се спомиње Његово име – славе и величају Њега, ујутро и навечер. (Кур'ан 24:36)

Рајске куће које су описане у Кур'ану се уобичајено налазе у неким природним лепотама:

А они који се Господара свога боје чекају одаје, све једне изнад других саграђене, испод којих реке теку – обећање је Аллахово, а Аллах неће обећање прекршити. (Кур'ан 39:20)

У стиху споменуте одаје испод којих реке теку, могу имате простране прозоре или ће бити окружене са неким великим просторијама који ће имати стаклене зидове, тако да ће бити у стању да гледа те

лепе призоре. То су лепо украшене куће са престољима који су посебно угодно намештени за вернике. Они ће смирено седети на својим престољима, који ће бити у редове поређани и биће угошћени са мноштвом слатког воћа и различитим пићима.

Текстил и материјали који су кориштени за украшавање тих одаја су од најбољег квалитета. Угодни дивани са наслањачима и престоља се на много места у Кур'ану спомињу:

На диванима извезеним, једни према другима на њима ће наслоњени бити. (Кур'ан 56:16-17)

Биће наслоњени на диванима поређаним... (Кур'ан 52:20)

Као што је у стиховима појашњено, представљају ти престоли и дивани симбол достојанства, величине и богатства. Бог жели да се Његови робови налази у тако дивним местима у Рају. А у тој предивној околини ће се верници увек присећати и понављати Његове речи:

Еденске перивоје у које ће ући, у којима ће златним наруквицама, бисером украшеним китити, а хаљине ће им, у њима, од свиле бити. „Хваљен нека је Аллах“ – говориће – „Који је од нас тугу одстранио, Господар наш, заиста, много прашта и благодаран је, Који нам је, од доброте Своје,вечно боравиште даровао, где нас умор неће дотицати и у коме нас клонулоост неће сналазити. (Кур'ан 35:33-35)

У Кур'ану Бог појашњава многе детаље који су везани за Рај, а из тих описа нам постаје јасно, да ће сваки верник имати башту у којој ће уживати, а која ће сходно његовим жељама бити уређена. Нема сумње да ће Бог Својим вољеним робовима дати и многе друге задивљујуће награде.

Башта која је изван свих могућности замишљања (или фантазије)

Они ће бити служени из посуда и чаша од злата, у њему ће бити све што душе зажеле и чиме се очи наслађују, и у њему ћете вечно бити. (Кур'ан 43:71)

Из Кур'анских описа и појашњења можемо добити неко опште схватање Раја. У стиху:

Сваки пут када им се из њих да какав плод, они ће рећи: „Ово смо и пре јели.“, а биће им давани само њима слични. (Кур'ан 2:25)

Бог појашњава да су благодати Раја у уопштеном смислу сличне овосветским¹², и то значење је у складу са значењем стиха:

И Он ће их увести у Рај, о коме их је већ упознао. (Кур'ан 47:6)

Тј. живеће у Рају о коме их је већ Господар пре обавестио и упознао. Ипак сви подаци о Рају коју ми добјемо на овоме свету, су недокучиве за нас, то су само помоћне показатељи и описи са којима можемо добити неку представу Раја.

У њему су реке од воде неустајале и реке од млека непромењеног укуса, и реке од вина, пријатна онима који пију, и реке од меда процеђеног. (Кур'ан 47:15)

Овај стих нам појашњава да је Рај место које је уређено према људским маштама, у људској души

¹² Неки исламски учењаци кажу да се сличност односи на назив, а неки на боју и вањски изглед, али ће сваки пут приликом јела имати другачији облик уживања оп.п.)

овај стих ствара слику да је Рај место који даје све облике неочекиваних призора. На другим местима Бог описује Рај као место забаве:

А онај ко се свога Господара буде бојао њима Рајске баште кроз које ће реке тећи, у којима ће вечно остати, такав ће бити Аллахов дочек. А оно што има у Аллаху боље је за оне који буду добри. (Куран 3:198)

У овом стиху Бог описује Рај као место забаве и радости. Окончавање овог живота и радост полагања испита, као и остваривање најбољег места за сва времена су сигурно разлог за вернике да се радују. Та радост ће бити дивна: славље које неће никакву сличност имати са неким слављем или радошћу на овоме свету. Сигурно је да ће то бити славље, али да неће имати никакве заједничке ствари са традицијама, ритуалима и уобичајеним забавама, фестивалима или забавама претходних и данашњих народа.

Чињенца да ће верници уживати у различитим облицима уживања у вечном животу створиће један нови облик карактеристичности њих у Рају: а то је да се никада неће умарати.

Где нас умор неће дотицати и у коме нас клонулост неће сналазити. (Кур'ан 35:35)

Неспорно је да верници у Рају неће осећати клонулост. За разлику од Раја у коме вернике не дотиче умор, на овоме свету се осећамо уморно, а то због тога што је тело тако створено. Када је човек уморан постаје му тешко да се концентрише и да доноси праве одлуке. На основу умора се мењају представе сваког човека, а такво душевно стање у Рају не постоји. Сви људски осећаји остају у потпуној функционалности, како би Божије благодати могли уживати у потпуности. Пошто верници неће знати за умор уживаће у рајским благодатима без прекида.

Уживање и радост су без прекида и вечни! У околини где умор и досада не постоји Бог ће наградити вернике тиме што ће им стварати шта год пожелеле.

У њему ће имати шта пожелеле, а од Нас и више. (Кур'ан 50:35)

Од највећих одлика за вернике у Рају ће бити:

Аллах ће их сачувати патње у Паклу. (Кур'ан 44:56) и Неће чути паклену хуку (Кур'ан 31:102)

Такође ће кад год пожелe моћи да имају увид у Паклу и да разговарају са његовим становницима, а за то ће бити захвални:

Говориће: „Пре смо међу својим страховали, на нам је Аллах милост даровао и од патње у Паклу нас сачувао; ми смо Му се пре клањали, Он је, заиста, Доброчинитељ и Милостив. (Кур'ан 52:26-28)

Рај се у Кур'ану описује на следећи начин:

„И где год погледаш видићеш уживања и царство.“ (Кур'ан 76:20)

Ту ће очи стално гледати нове призоре и лепоте. Сваки део ће бити прекривен са украсима, и таква величанственост је припремљена само за вернике, којима је Бог Своју милост подарио и дао им Своје Рајске баште а у њима ће се осећати као браћа и седеће на диванима једни наспрам других.

И Ми ћемо злобу из груди њихових истиснути, они ће као браћа на диванима једни према другима седити, ту их умор неће дотицати, они одатле никада неће изведени бити. (Кур'ан 15:47)

У њему ће вечно бити и неће поред њега неки други пожелети. (Кур'ан 18:108)

Највећа Божија милост: Његово задовољство

Аллах обећава верницима и верницама рајске башче кроз које ће реке тећи, у којима ће вечно боравити, и дивне дворове у вртovima денским. А и мало наклоности Аллахове веће је од свега тога: То ће, заиста, успех велики бити. (Кур'ан 9:72)

Очигледно је да је Рај место у коме су садржане све радости које човек може осетити са својих пет чула. Али највећа вредност у Рају је Божије задовољство. За вернике је постизање Божијег задовољства главни извор смирености и радости на ономе свету. Исто тако ће их чинити срећним да виде Божије благодати према њима и да Богу за његова добра буду захвални. Верници који су у Рају се у Кур'ану описују на следећи начин:

...Аллах ће задовољан њима бити, а и они Њим. То ће велики успех бити. (Кур'ан 5:119)

Оно што рајске благодати чини тако вредним јесте управо Божије задовољство. Људи би чак могли да имају сва та уживања још на овоме свету, али ако не

постигну Божије задовољство онда верници не могу да осете праву сласт тих благодати.

Ово је јако битна спознаја о којој се мора размишљати, а да је оно што неку благодат чини вредном, је нешто што прелази све облике сласти и уживања, јер је суштина та да је Бог Тај Који је све те благодати и подарио. Задовољство може схватити само онај који схвати да га Бог чува у воли и да је Он његов Створитељ и да му је подарио Своју милост.

Сваки човек се радује Рају и човек је створен као Божији роб и стога је нужно да он чини дела која воде ка Његовом задовољству. Због свега наведеног је „Рај на земљи“ утопија неверника и то је на овом свету немогуће. Чак када би било пристуно све као што је у Рају, то све без Божијег задовољства не би имало вредност. Рај је Божији поклон за вернике и Његове истинске робове и то је разлог зашто је он толико битан за њих. Пошто су они само поштовани робови они ће тиме постићи вечну срећу и радост. Верници ће у Рају говорити:

***Нека је узвишено име Господара твога,
Величанственог и Племенитог. (Кур'ан 55:78)***

Вечна кућа неверника: Пакао

Место на којем ће неверници бити за сва времена је створено посебно за њих, како би људском телу и души наносило болове, а то због тога што су неверници зла дела чинили и што правда изискује Божију казну за њих.

Бити незахвалан Створитељу Који је подарио душу је највећа непослушност у свемиру. Нужно из свега тога постоји на будућем свету болна казна за такву непокорност, а место предвиђено за то је Пакао.

Човек је створен како би био покоран Богу, а ако он негирањем основне сврхе свога стварања добија оно што је заслужио. Бог им то најављује у следећем стиху:

Господар ваш је рекао: “Позовите Ме и замолите, Ја ћу вам се одазвати! Они који из охолости неће да Ми се клањају – ући ће, сигурно, у Пакао понижени.. (Кур'ан 40:60)

Пошто ће већина људи у коначници да оде у Пакао и пошто је казна у Паклу вечна, требао би да основни циљ људима буде да се сачувају Пакла.

Највећа опасност по човека је Пакао и ништа

за било коју људску душу не може бити вредније од тога да се Пакла сачува.

И поред ове чињенице већина људи на овоме свету живи у незнању. У своме свакодневном животу се предају неким другим бригама. Они троше месеце, године чак и десетине година за беспотребне задатке и размишљају о неважним стварима запостављајући највећу опасност, опасност која се тиче њихове вечности.

Пакао им је сасвим близу, али су они ипак слепи и то не виде:

Људима се ближи час полагања рачуна њихова, а они, безбрижни, не маре за то. И не дође им ниједна нова опомена од Господара њихова којој се, слушајући је, не подсмехују, срца расејаних. А многобошци говоре шапатам: “Да ли је овај нешто друго до човек као и ви? Зар ћете следити враџбину, а видите да јест?” (Куран 21:1-3)

Људи описани овде се уопште не укључују нити се труде. Они проводе цео свој живот јурећи сасвим небитне циљеве. За њих су основни циљеви живота да буду унапређени на своме послу, да имају

сретан породични живот, да зарађују много новца или да буду покретачи безвредних идеологија.

Приликом свих ови поступака ови људи су у јако великој опасности, а које нису уопште свесни. За ове људе је Пакао велика опасност. У својој правој стварности је Пакао већа релност него овај свет. Овај свет ће након неког времена престати да постоји, али ће Пакао за сва времена остати.

Аллах Који је створитељ свемира и земље је исто тако створио и будући свет, а то су Рај и Пакао и обећао је у Паклу несносну патњу за невернике и лицемере:

Довољан ће им бити Пакао! У њему ће горети, а грозно је он пребивалиште! (Кур'ан 58:8)

Пакао је најгоре могуће место које би човек могао замислити, и он је извор патње и кажњавања. Мучење и бол у Паклу нису упоредиви са било којим мучењем и патњом на овоме свету. То су болови који су много интензивнији од било којег овозвештог који би се могао икако замислити.

Већина људи у нашој неурој заједници имају погрешну представу о Паклу: Наиме они представљају себи да је боравак у Паклу ограничен на

одређен период , а да ће им затим бити опроштено. То су само пуне жеље.

Они верују да ће стићи у Рај након што окончају казну у Паклу. Али, ипак је коначница која их чека много гора и болнија него што су могли замислити. Пакао је место незамисливих и бесконачних патњи.

У Кур'ану се често пута напомиње да ће казна за невернике бити стална и вечна. Следећи стих то појашњава:

У коме ће заувек остати. (Кур'ан 78:23)

Једино ће муслиман грешник изаћи из Пакла након што је одслужио своју казну. Бити непослушан Створитељу Који је...

...дао слух и вид, разум да бисте били захвални. (Кур'ан 16:78)

...је непокорност која несумњиво заслужује бесконачну казну. Њихова оправдања која ће износити у Паклу им ништа неће корисити. Пресуда која ће бити изречена за оне који се понашају равнодушно, или још горе се супростављају своје Створитељу и религији је сигурна и непромењива. На овоме свету су били арогантни, као што су били

окорели непријатељи верницима, тако да ће на Судњем дану слушати следеће речи:

Зато улазите на паклене капије, у њему ћете вечно остати!“ О како ће грозно бити бити пребивалиште оних који су се охолили! (Кур'ан 16:29)

Права стварност Пакла су разни облици мучења који су у њему, и гледајући све те облике мучења они ће падат у очај и неће имати након тога никакве наде, а то стање се у Кур'ану описује на следећи начин:

А оне који нису веровали чека ватра у којој ће пребивати; кад год покушају да из ње изађу, биће у њу враћени и биће им речено: „Трпите казну у ватри коју сте порицали. (Кур'ан 32:20)

Патње које су у Паклу

А они који не верују у доказе Наше, они ће бити несретници изнад њих ће ватра затворена бити. (Кур'ан 90:19-20)

На Судњем дану ће се сакупити милијарде људи, и велике неверничке скупине неће моћи избећи и неће се извући са суђења. Након што се

неверницима донесе пресуда долази тренутак када ће они бити послани ка Паклу и у том тренутку ће схватити своју жалосну одредницу, а то је да је Пакао постао њихов стални дом. Према Паклу ће бити послани са сведоком и терачем:

И у рог ће се пухнути- то је Дан којим се прети. И свако ће доћи, а с њим и водич и сведок. „Ти ниси марио за ово, па смо ти скинули копрену твоју, данас ти је оштар вид.“ А друг његов ће рећи: „Овај, поред мене, је спреман.“ „Баци у Пакао сваког незахвалника, и инацију, који је бранио да се чине добра дела и који је насилник и подозрева био, који је поред Аллаха у другог бога веровао, - зато га баци у патњу најтежу. (Кур'ан 20-26)

Неверници ће у одвојеним скупинама бити потерани ка Паклу, али ће страх у неверницима бити потпаљен већ у њиховом ходу ка њему. Остаће сами, без пријатеља, без родбине или неког ко би их у Паклу бранио или помагао. Неће имати прилике нити снаге да се осећају јако и поносно и зато ће изгубити сваку наду и самопоуздање. Гледаће оборених погледа као што тај тренутак описује следећи Кур'ански стих:

И видићеш како их понижене и клонуле ватри излажу, а они је испод ока гледају. Они који су веровали, рећи ће: „Прави страдалници су они који на Судњем дани и себе и чељад своју упропасте!“ А зар неверници неће непрекидно патити? (Кур'ан 42:45)

Пакао је пун мржње и глад Пакла за неверницима не може бити засићен, иако је препун њих:

На дан када упитамо Пакао: „Јеси ли се напунио?“ он ће одговорити: „Има ли још? (Кур'ан 50:30)

Бог описује Пакао у Кур'ану на следећи начин:

У Секар (дио Пакла) ћу Ја Њега бацити, а знаш ли ти шта је Секар? Ништа он неће поштедити, коже ће црним учинити. (Кур'ан 74:26-29)

Бесконачан живот иза закључаних врата

Одмах након што неверници стигну у Пакао иза њих ће бити закључана паклена Врата. Ту ће видети најужасније призоре и одмах ће схватити да су доведени у Пакао, место у којем ће заувек бити, а

закључана врата Пакла ће јасно показати да им нема спаса. Узвишени Аллах то стање неверника описује на следећи начин:

А они који не верују у доказе Наше, они ће бити несретници изнад њих ће ватра затворена бити. (Кур'ан 90:19-20)

Патња се у Кур'ану описује као „велика казна“, као „жестока казна.“ И као „болна казна.“ (Кур'ан 3:176, 3:4, 3:21)

Тога Дана нико неће као Он мучити, и нико неће као Он у окове окивати! (Кур'ан 89:25-26)

Живот у Паклу је живот у којем је у сваком тренутку патња и мучење и сваки облик телесног, душевног и психичког мучења присутан у том животу. Све то да се упореди нпр. са тугом је немогуће, јер ће људи у Паклу доживљавати патњу кроз свих пет чула. Њихове очи ће гледати у ужасне призоре, њихове уши ће слушати ужасне вриске и галаме, њихови носеви ће осећати ужасне и јаке смрадове, њихови језици ће осећати ужасне укусе и осетиће Пакао дубоко у својим кожама, њихови унутрашњи органи као и цело тело ће бити оштећивано и пресавијаће се од болова.

...њих чека патња велика. (Кур'ан 3:175)

Пржитe се у њему, исто вам је трпели или не трпели, то вам је казна за оно што сте радили. (Кур'ан 52:16)

Не мање снажан од телесног бића је и душевни бол у Паклу. Људи у Паклу ће се крајње кајати и жалити и пашће у очај, осећаће се изгубљено и време ће им тако пролазити у очају. Сваки ћошак, свако место у Паклу је направљено како би душа кушала патњу.

Та патња је вечна! Када би она након милиона или милијарди година престала то би пробудило наду у њима и био би разлог радости, али ће их вечно кажњавање довести до губљења наде, осећај који се не може поредити ни са једним на овоме свету.

Према Кур'анском опису Пакао је место у коме се осећају екстремни осећаји бола: ужасни смрадови, тмурно је, гласно и димно, осећај несигурности ће се увући у човечију душу, ватра која дубоко у њему тиња, ужасна храна и пића као и одећа од ватре!

Ово су неке основне особине Пакла, и ипак поред свога они ће „живети“ у тим патњама. Они ће у Паклу имати јака и изражена чула. Они ће чути, причати и тражиће оправдање и покушаваће да

избегну патњу. Они ће горети у ватри и биће гладни и жедни, и стално ће жалити. Биће испуњени осећајима кривице и ништа неће више желети од тога него да се бол ублажи. Људи у Паклу ће у том окружењу водити живот који је на нижем степену од животиња. Једина храна коју ће имати су горки плодови трновитог пакленог плода са дрвета Зеккум. Њихово пиће су крв, гној и узаврела вода! И приликом свега тога ће их окруживати ватра. Патња у Паклу се у Кур'ану спомиње у следећем стиху:

Оне који не верују у доказе Наше Ми ћемо сигурно у ватру бацити, кад им се коже испеку, заменићемо их другим кожама да осете праву патњу. Аллах је, заиста, силан и мудар. (Кур'ан 4:56)

Биће бачени у унутрашњост Пакла на начин да ће им руке бити везане за вратове, а анђели ће те кривце за казну сместити у кревета од ватре чији су прекривачи исто тако од ватре.

Неверници ће стално вриштати да се спасе од тих патњи, али ће као одговор сваки пут добијати још горе понижење и казну. Биће остављени и усамљени у тој патњи.

Они међу њима који су на овом свету били познати по арогантности ће молити за милост. Временски патње у Паклу нису мерљиве са временом на овоме свету. Колико би трајала минута вечне патње, или месец или година? Те чињенице ће сви они постати свесни. То је стварност. То је већа стварност него наш данашњи свакодневни живот. Они који:

Алалха обожшавају колебљиво, на ивици (Кур'ан 22:11)

Они који кажу:

Ватра нас неће дотакнути, осим неколико дана. (Кур'ан 3:24), они којима су новац, статус и каријере основни циљ у животу и који су запоставили тражење Божијег задовољства, они који Божије наредбе мењају наспрам својих страсти, они који су скренули са Правог пута, сви неверници, као и лицемери ће заувек остати у Паклу, осим оних којима се Бог смилује и које спаси (тј. муслимани велики грешници који уђу у Пакао, док свако ко је био неверник у Ислам или лицемер, и претварао се, такав ће вечно у Паклу бити оп.прев.).

Ово је Аллахова коначна пресуда која ће се неминовно догодити:

А кад бисмо хтели, сваког човека бисмо на прави пут упутили, али Ја сам већ истину рекао: „Напунићу, заиста, Пакао џинновима и људима заједно! (Кур'ан 32:13)

Постоји и друга чињеница о Паклу, а то је да су нека одређена створења као и људи били за време њиховог живота одређени за Пакао¹³ као што то постаје јасно у идућем стиху:

Ми смо за Пакао многе џиннове и људе створили, они памети имају, а њима не схватају, они очи имају, а њима не виде, они уши имају, а њима не чују; они су као стока, чак и гори- они су заиста немарни. (Кур'ан 7:179)

Упркос патњама којима ће ту бити изложени нико никоме неће бити спреман да помогне. Напуштеност од најближих са којом ће се суочити ће им дати горак осећај усамљености:

¹³ Записано у Књизи судбине код Бога, у којој је записано све што ће се и када догодити. (оп.прев.)

***Зато он данас овде нема присна пријатеља.
(Кур'ан 69:35)***

Око њих ће бити само анђели створени и задужени за спровођење казне, а који ће наредбе од Бога добијати. Они су изузетно строги, немилосрдни и ужасни чувари. Тим анђелима је осећај милости потпуно стран. Осим што ужасно кажњавају ти анђели изгледају ужасно, имају ужасне гласове и покрете. Сврха њиховог постојања је да се свете онима који су се дигли против Бога, и они своју послушност показују са одговорношћу и пажњом. И незамисливо је да било коме праве какве предности. Ово је, заиста, права опасност која сваку душу на овој земљи очекује. Човек који се према своме Господару понаша побуњенички и незахвално и због свега тога велику кривицу на себе товари, засигурно заслужује такву казну. А Бог упозорава људе од осећаја кривице:

Њих (жене) оставите да станују тамо где и ви станујете, према својим могућностима, и не чините им тешкоће зато да бисте их стеснили.

Ако су трудне, дајте им издржавање све док се не породе, а ако вам децу доје, онда им дајте заслужену награду споразумевши се међусобно на

леп начин. А ако настану размирице, нека му онда друга дете доји. (Кур'ан 65:6)

Не ваља тако! Ако се не окани, дохватићемо га за кику, кику лажну и грешну, па нека он позове друштво своје, Ми ћемо позвати зебанијје (анђеле кажњавања). (Кур'ан 96:15-18)

Разлози за њихов очај и губљење наде

Људи ће се у Паклу налазити у беизлазној и безнадежној ситуацији. Мучења која ће их задесити биће ужасна и трајна. Њихова једина нада је да вичу и да моле. Они ће видети људе у Рају и молити их за воду и храну. Кајаће се и молити Бога за опрост, али то ће све узалуд бити. Они ће затим молити стражаре пакла који су анђели. Чак ће их молити да нађу посреднике између њих и Бога како би Га молили за милост. Њихови болови су толико неиздржљиви да ће пожелети да буду спашени из Пакла макар само за један дан:

И они који ће у ватри бити говориће стражарима Пакленим: „Замолите Господара свога да нам бар један дан своју патњу ублажи!“ Одговориће им: „А зар вам посланици ваши нису јасне доказе доносили?! Одговориће: „Јесу!“ рећи ће

им: „Молите онда ви! Али ће молба оних који нису веровали узалудна бити. (Кур'ан 40:49-50)

Неверници ће и даље покушавати да моле за опрост, али ће сваки пут бити одбијени:

Рећи ће: „Господару наш, наши прохтеви су били јачи од нас, те смо постали народ залутали. Господару наш, избави нас из ње, ако бисмо поново зло радили, сами бисмо себи неправду учинили.“

Рећи ће Он: „Останите у њој презрени и ништа Ми не говорите! Кад су неки робови Моји говорили: „Господару наш, ми верујемо, зато нам опрости и смилуј нам се, јер Ти си Најмилостивији!“ ви сте им се толико ругали да сте због тога на Мене заборављали и увек сте их исмијавали. Њих сам Ја данас наградио за оно што су трпели, они су, заиста, постигли оно што су желели. (Кур'ан 23: 106-111)

Док људи горе у Паклу, остаће они који су постигли срећу и спас од верника у неизмерној милости и уживањима у Рају. А патња оних у Паклу ће бити све тежа када виде вернике у Рају како уживају, док су они изложени несносној патњи у Паклу.

Верници које су неверници на овом свету исмејавали ће у Рају након свега тога водити срећан живот, где ће живети у прелепим пејзажима, у прекрасним кућама и са прелепим супругама, имаће најлепшу храну и пићи најбоље пиће, поглед неверника у то ће им само још повећати понижење које имају ионако у Паклу и све те сцене ће их бацити у још већи очај и патње.

Њихово кајање ће постајати све јаче и интензивније. Мучи ће их огромне грижње савести што на овоме свету нису слушали Божије наредбе. Они ће се окретати према верницима у Рају и покушаваће да са њима разговарају. Молиће их за помоћ и самилост, али то ће све ништавни покушаји бити. Они ће видети људе у Рају и њихов дивни изглед, а верници ће због тога још више бити захвални. Разговор између становника Раја и Пакла је споменут на следећем месту у Кур'ану:

Они ће се у рајским баиштама распитивати о неверницима: „Шта вас је у Секар (пакао) довело?“ Рећи ће: „Нисмо били од оних који су молитву обављали и од оних који су сиромаше хранили, и у беспослице смо се са беспосленицима упуштали, и

Судњи дан смо порицали, све док нам смрт није дошла. (Кур'ан 74: 40-48)

Велики подсетник у избегавању паклених мучења

Наше настојањ није само пуко да изнесемо информације о религијама. Ради се о томе да желимо да подсетимо и да упозоримо оне који не верују, да је онај свет место (Пакао) страшне судбине која га очекује.

Након што смо све ово рекли, остаје још да нагласимо да је сваки човек слободан да донесе своју одлуку. Он може свој живот да води како год жели.

Нико нема право да друге тера у веровање. Али као човек који верује у постојање Бога и Његову праведност, носимо одговорност да друге људе упозоримо на овај Страшни дан.

Људи су данас у ситуацијама да нису свесни шта их очекује. Због свега тога осећамо се обавезним да их на то упозоримо. Аллах каже за људе који оног света нису свесни:

Да ли је бољи онај који темељ зграде своје поставио на страху од Аллаха и у жељи да Му се умили, или онај који је темељ зграде своје поставио на руб подлокане обале која се нагнула, да се заједно

с њим у вратру паклену сруши? А Аллах неће указати на прави пут народу који сам себи неправду чини. (Кур'ан 9:109)

Они који Божије наредбе на овоме свету одбијају и свесно или несвесно негирају постојање њиховог Створитеља на оном свету неће наћи спасење. Тако да свако мора без икаквог губљења времена да схвати своју ситуацију и мора да се преда Богу. У супротном ће се жестоко кајати и иде ка ужасној коначници:

Зажалиће неверници што нису постали муслимани. Пусти их нека једу и наслађују се, и нека их завара нада, знаће они! (Кур'ан 15:2-3)

Јасан је пут како да се избегне вечна казна и да се заслужи Божија милост. Проводите свој живот тако што ћете учинити право. Спасење је јако једноставно.

А ко буде желео неку другу веру поред Ислама, таквome та неће бити примљена и на ономе свету ће бити од губитника. (Кур'ан 3:85)

Аллах никога не оптерећује преко могућности његових, у његову корист је добро које учини, а на његову штету зло које уради! (Кур'ан 2:286)